UN AN DUPĂ HELSINKI

IONEL CERNEA

La 1 August 1975, la Helsinki 32 de națiuni europene, plus Statele Unite, Canada și Vaticanul, semnau un acord pentru a aduce unele îmbunătățiri relațiilor dintre lumea liberă democrată și cea comunistă. Prin acest acord țările comuniste se obligau a deschide gradual porțile societății concentraționiste permițând schimb liber de idei și informații cu Apusul. Mai presus de toate, urma să aibe loc un contract mai intim între popoarele țărilor cu regimuri comuniste și lumea vestică dându-se mai multă libertate de a călători de a se întâlni și de a sta de vorbă, dela om la om, unii cu alții, fără restricții din partea guvernelor.

Care-i deci situația pe această mult discutată temă, după un an?

Vom încerca s'o rezumăm așa cum este descrisă de ziariștii americani din capitalele țărilor din Europa de dincolo de Cortina de fier.

Turiștilor din țările vestice cu pungile pline, li se acordă ușor viza de intrare în țările comuniste, fiind bine primiți și tratați atâta timp cât au bani de cheltuit. Dar asta, spun ziariștii respectivi, a fost o practică generală în țările respective în ultimii 10-15 ani; deci, înainte de semnarea acordului dela Helsinki. Contactul turiștilor străini cu locuitorii țărilor comuniste în care se duc, este însă și acum, ca și în trecut, extrem de restrâns. Ba poate, chiar mai restrâns decât acum vre-o doi ani de zile, pe motivul

CONTINUARE IN PAG.4

ÎNTÂLINIREA

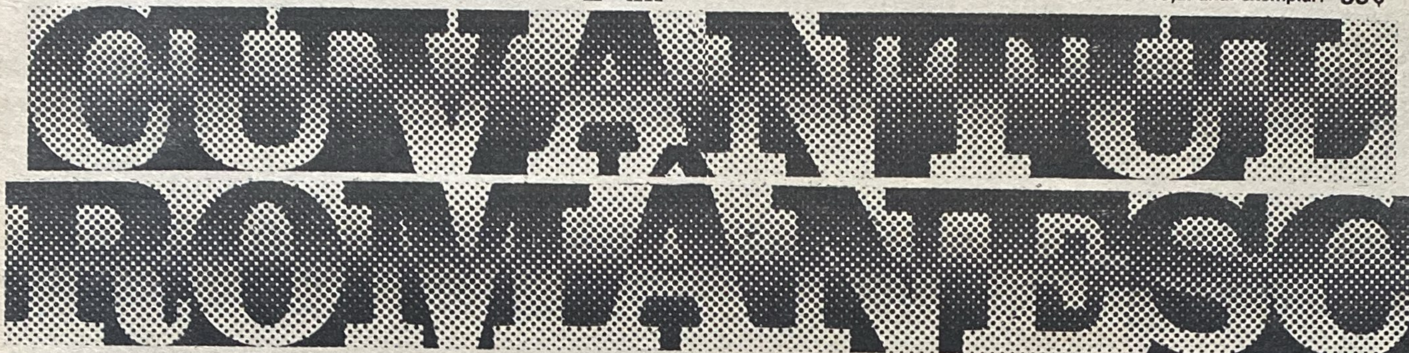
CELOR DOI "SECRETARI" ROMÂNI

ANDRONACHE-CEAUȘESCU

DETALII ÎN PAGINA 4

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

Anul.1 Nr.4 — August 1976 | PUBLICATIE LUNARĂ | DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

LEGEA LIBERTĂȚII DE EMIGRARE

Senatorul american Carl T. Curtis din Nebraska a introdus Marți 8 Iunie un proect de lege întitulat LEGEA LIBERTAȚII DE EMIGRARE, care a fost primit fără obiecțiune de Senatul Statelor Unite și a fost trimis imediat Comitetului Financiar al Senatului. Se speră și se crede că, acest proect va deveni lege în curând.

Iată anume ce prevede acest proiect, în linii generale:

Guvernul Statelor Unite sau Președintele Statelor Unite să nu acorde sau să nu reînoiască tratate economice sau comerciale, deci dreptul de națiune privilegiată, din momentul implimentării acestei legi, acelor țări ce:

1. Neagă cetățenilor lor dreptul sau oportunitatea de vizita sau de a se reuni permanent, prin emigrare, cu rudele apropiate din Statele Unite, cum ar fi: soți, soții, părinți, copii, frați sau surori.

2. Impun o taxă mai mult decât nominală pentru

CONTINUARE IN PAG.4

23 AUGUST, 1944

Astă-noapte,
a intrat ciuma'n cetate;
ciuma roșie, ciuma stepelor,
pe spinarea sirepelor . . . . . .

. . . Mor șobolanii, copiii, părinții,
mor sfinții;
se moare pe rând,
se-omoară, blând și cântând.

Astă-noapte, Iscariotenul
și-a vândut neamul.

Nicolae NOVAC

★ A BILL S.3524 ★

To amend section 409 of the Trade Act of 1974 relating to freedom of emigration from Communist countries.

SEE PAGE 5

ZI DE DOLIU!

Ion HALMAGHI

In perspectiva istorică a celor 23 de ani petrecuți dela 23 August, 1944, putem cumpăni lucrurile și situațiile românești mai potolit, mai documentat, și cu eleganță sufletească, adică cu obiectivitate.

Actul dela 23 August, 1944 a fost un act istoric care a creiat o ruptură adâncă și substanțială în desfășurarea istoriei românesti, și a dus la desbateri neîntrerupte și pasionate, din cauza nenorocirilor abătute asupra poporului român, prin săvârșirea lui.

Intrebarea fundamentală, care ni se pune tuturora, este aceasta: a fost acesta un act politic necesar, pozitiv și românesc?

Obiectivitatea ne cere să luăm în considerare toți factorii care au contribuit la realizarea lui, și să analizăm situațiile dintr'o perspectivă mai largă decât nevoia de a întreține un jurnalism senzațional sau de a acumula dosare de acuzare.

Pentru cei ce au trăit în România, în epoca aceia, există o altă perspectivă de a privi și înțelege lucrurile, decât cea pe care o au o parte din Românii din exil, care părăsiseră țara anterior sau imediat după săvârșirea acestui act politic, foarte complex în structurile, motivările și obiectivele sale.

Scriitorul acestor rânduri a venit târziu în lumea liberă după ce, dealungul anilor trăiți în atmosfera românească a realităților din țară, a încercat să înțeleagă țesătura complexității lui 23 August.

Iată, deci, câteva comentarii potolite asupra acestui subiect, fără nici o nuanță de partizanat politic, fără prejudecăți obositoare.

Condițiile create de desfășurarea războiului anti-sovietic, în preajma lui August 1944, au dus la necesitatea unor măsuri radicale în conjunctura politicii românești. Era, la ora aceia, nevoie de revizuirea orientării politice și această nevoie, a fost înțeleasă de toți factorii politici din România, atât cei din conducerea efectivă a guvernului Ion Antonescu, cât și de cei din opoziție, inclusiv Palatul regal.

Pe aceasta linie, s'au definit două alternative, care veneau cu diferite formule de ieșire din impas.

Una, viza consolidarea poziției oficiale a guvernului cu includerea unor forțe politice mai largi, și mai dinamice, și, care fuseră scoase din concernul politicei de guvern, deși erau orientate ideologic pe o poziție radical anti-sovietică.

In ordinea posibilităților de atunci, această alternativă promova continuarea luptei împotriva Rusiei sovietice, în contextul început de Ion Antonescu, dar cu o sporire de eforturi, măsuri politice și cu o lărgire a suportului național, la care trebuia să fie admise toate grupările și energiile naționaliste. In cazul că, oferta acestor grupări, nu ar fi fost acceptată de Antonescu, ele preconizau măsuri radicale, impuse de necesitatea momentului de a ieși din încurcătura politică și militară, măsuri care duceau la un alt "23 August", dar orientat spre Germania de atunci. Principiul funda-

(Continuare în pagina 3)

editorial

23 AUGUST

Din punct de vedere național-românesc ziua de 23 August e o zi blestemată și neagră. O zi care în aspectele ei ilustrează un peisaj de contrastante simboluri. Comuniștii o văd într'un fel, făuritorii ei într'alt fel, iar, din altă parte, poporul, care îi trage ponoasele, blestemă tot ceeace, până la urma urmei, a ieșit din nefasta politică care a creat evenimentele de la 23 August 1944.

Pentru comuniștii români, e cea mai mare și importantă zi din istoria lor și astfel au făcut din ea cea mai însemnată sărbatoare din Republica Socialistă Română. Ei zic și pretind, mințind cu o nerușinare și o perversitate de care numai comuniștii sunt în stare, că ziua de 23 August ar simboliza victoria maselor populare românești de punere a țării pe făgaș comunist.

Masele populare românești n-au avut absolut nimic de a face cu întâmplările de la 23 August. În fapt, aceste mase au avut de a face cu un singur lucru: cum să se apere și să se salveze de iminenta invazie barbară din răsărit, numită de astădată bolșevism sau comunism. Intr'o asemenea situatie, e ușor de înțeles, că pentru masa poporului român ziua de 23 August n-a putut și nu poate simboliza nimic altceva decât o zi de culme a unei urgisite sorți.

Din nefericire, pentru masele populare românești, ziua de 23 August a continuat să fie ziua cea mai urgisită din fiecare an. Ziua în care masele sunt constrânse să ia parte la parăzi și demonstrații, sau în alte cuvinte să treacă prin suplicii. Supliciile unor amarnice mascarade la care trebuie să te duci când mai bucuros ai sta acasă, și la care trebuie să marșăluiești și să demonstrezi sgomotos pentru lozincile unui partid pe care îl înjuri și detești din toată ființa.

Evenimentele care marchează ziua de 23 August, 1944, au fost făurite de un cerc restrâns de binecunoscuți și vechi conducători politici români. După explicațiile și justificările lor, aceștia ar fi acționat dimpreună, în numele partidelor istorice românești, pentru a salva țara în zilele de prăbușire a frontului ei de război cu Rusia, un război purtat pentru Basarabia și Bucovina.

În timp ce strategia acelei acțiuni rămâne o serioasă chestie de discutat, nu punem nici o clipă la îndoială bunele intenții și integritatea constiinței naționale a unor suprarомâni ca Iuliu Maniu, Ion Mihalache și Brătienii. Un lucru care, din păcate, a rămas la o valoare teoretică, căci, în cazul zilei de 23 August, bunele lor intenții, din punct de vedere practic, au rămas fără de nici o valoare, findcă cei care au determinat cursul evenimentelor au fost șmecherii și șnapanii, trăgători de sfori, din jurul lor. In chipul acesta, ziua de 23 August n-a fost nimic altceva decât o zi de dezastru național în care l-i-s'a dat comuniștilor țara pe tavă.

Din momentul în care această zi simbolizează preludiul erei comuniste, din țară, e ușor de înțeles de ce comuniștii români îi dau importanța pe care i-o dau și-o sărbătoresc cu fastul arătat. Dar, în acelaș timp, e foarte greu de înțeles rațiunea pentru care reprezentanții partidelor istorice, din diasporă, și-au însușit și ei ziua de 23 August ca o zi care trebuie sărbătorită. O zi de sărbătorire a ce? A dezastrului care a creat era comunistă și care le-o întemnițat și omorât șefii? Culmea culmelor, o întemnițare alături de acei români care au umplut închisorile țării pentrucă n-au aderat la evenimentele din 23 August, pe care le-au stigmatizat ca acțiuni de nemaipomenită și cutremurătoare rușine națională.

După întâmplările de la 23 August, 1944, cel mai mare potențial românesc, din punct de vedere patriotic, militar, și politic, a fost răpus de regimul comunist în luptele de rezistență, în fața plutoanelor de execuție, în beciurile securității, și în teribilele închisori și lagăre. Iar, în acelaș timp, secăturile neamului s'au cocoțat în fruntea satelor, orașelor, și a țării, în numele lui Marx, Lenin, și Stalin.

Ziua de 23 August, 1944, va rămâne în istoria neamului ca o zi care constitue cea mai teribilă lecție de oprobriu și demnitate națională.

Eugen Bârsan

COMENTARIU PE MARGINEA OLIMPIADEI DIN MONTRÉAL

In "Tribuna României" (Anul 5, Nr. 15 Iulie 1976), Lia Manoliu, Vicepreședintă a Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, scrie în articolul de pe pagina întitulată; "La Ora Olimpiadei": " In satul olimpic, expresie a prieteniei, într-un climat de cordialitate, de respect și înțelegere, tineri din o sută zece țări, purtători generoși ai spiritului de întrecere loială, sunt gata de start", și încheie: "In asemenea momente, vom înțelege poate mai mult că nu avem dreptul să uităm că sûntem răspunzători de soarta lumii noastre și că tot ce întreprindem trebuie să-i consolideze pacea și să-i sporească fericirea".

Iată însă că n'a fost așa.

Daravelele au început cu o săptămână înainte de deschiderea oficială a Olimpiadei, pe tema Taiwanului, că adică, ar fi s'au n'ar fi o republică chineză liberă și ar avea dreptul să-și poarte drapelul național și să li se cânte imnul patriei lor, pe motivul că țara gazdă, Canada, nu mai are legături diplomatice cu China naționalistă (Taiwan). N'a fost deajuns deci că necuratul a împărțit lumea în două tabere din punct de vedere politic, dar iată că acum, de vreo câțiva ani, își vâră coada și acolo unde nu-i fierbe oala, adică în SPORT. Tot pe motive de ordin strict politice, 28 de țări africane au boicotat cea de-a 21 Olimpiadă din Montreal. Iar grupul de sportivi ai Israelului, pentru a nu se repeta drama din 1972 dela München au fost păziți, zi și noapte de organele de securitate canadiene.

Nu, nu, de o mie de ori NU, nu credem că în această situație și în aceste condiții Olimpiadele își mai au vre-un rost, atâta timp cât nu se pune o linie de demarcație între POLITICA și SPORT. Căci, ori cât de strâmb am sta, dacă vom judeca drept, aceasta nu mai este o " expresie a prieteniei, într-un climat de cordialitate, de respect și înțelegere", cum ne spune Lia Manoliu în rândurile citate mai sus, ci o abjectă brambureală, ce, dacă nu va înceta, va ucide aceste întreceri sportive și va îngropa viitoarele Olimpiade poate, pentru totdeauna.

Olimpiadele au devenit de vre-o câțiva ani arena pe care au loc, nu întrecerile loiale dintre tinerii diferitelor țări, ci prilej de luptă crâncenă între cele două sisteme politice ale veacului nostru ce au împărțit lumea în două tabere: lumea comunistă și lumea democrată, pentru a-și dovedi superioritatea. Dar, în timp ce țările democratice încearcă a rămâne fidele spiritului olimpic, țările comuniste, și în special Rusia Sovietică, au adoptat principiul că: " scopul, scuză mijloacele " întrebuințând tot felul de tricuri pentru a câștiga cât mai multe medalii, crezând că astfel vor convinge omenirea că sistemul comunist este mult superior celui democrat. La cea 21-a Olimpiadă din Montreal, Rușii au fost prinși însă cu mâța'n sac, când s'a descoperit că sabia întrebuințată de duelistul lor, Boris Onischenco, a fost amenajată cu elemente electronice a la " James Bond", pentru a înregistra puncte, chit că nu-și atinsese protagonistul. Descalificarea lui, a fost, credem noi, o mai mare rușine pentru Rusia Sovietică, de cât faptul că, unul dintre atleții ei, a ales libertatea, refuzând a se întoarce în țara lui de baștină.

De încheiere, ținem să subliniem că, la Olimpiada din Montreal, România a avut 5 sportivi ce au ales libertatea, câștigând astfel, medalia de aur pe această temă.

ILIE SUCIU

ÎN MEMORIAM

Joi 5 August 1976 au încetat din viață în urma unui accident de automobil:

Monseniorul Dr. Vasile Zăpârțan,
Dr. Dumitru Leonties, și
D-na Ioana Meissner.

După o vizită făcută în lagărul de refugiați din Zirndorf, la reîntoarcerea spre Munchen, pe autostradă în apropiere de Ingolstadt, dintr-o cauză, care până în prezent nu a putut fi clarificată, automobilul condus de Monseniorul Zăpârțan a fost accidentat. Fica d-nei Meissner, studenta Maria Mihăilescu a fost grav accidentată.

Prin moartea Monseniorului Zăpârțan și a d-rului Leonties exilul românesc au pierdut doi luptători de frunte.

Monseniorul Zăpârțan născut în 1919 în Dej s-a pregatit pentru cariera de învățător. In 1940, după răpirea Transilvaniei de nord pleacă la Roma, urmează teologia, și este hirotonisit preot unit. Dela Roma pleacă la Paris, apoi la Viena și de aproape 20 de ani păstorește la München, unde ca preot și luptător anticomunist a desfășurat o intensă activitate.

Dr. Dumitru Leonties, fiu de răzeș, născut în 1917 în comuna Vama din județul Câmpu Lung a studiat dreptul. Vechi luptător anticomunist este forțat de situația politică din 1941 să părăsească țara. Lucrează în uzinele Heinkel din Rostock până în 1942 apoi este internat în lagărul dela Buchenwald unde rămâne până August 1944. După războiu se stabilește în Bavaria. Studiază economie politică, își trece doctoratul și devine profesor de liceu. Ca luptător anticomunist desfășoară o vastă activitate. Dr. Leonties s-a străduit în mod deosebit pentru intensificarea legăturilor dintre cercurile germane și lumea exilului românesc din Republica Federală Germania. Moartea lui lasă un mare gol în lumea exilului.

D-na Ioana Meissner moare la o vârstă tânără de aproape 45 de ani și la scurt timp după ce reușise să se stabilească în lumea liberă.

Dr. D. Leonties va fi înmormântat Marți 10 August, orele 14 în cimitirul din orășelul Vaterstetten (lângă Munchen).

Ms. Vasile Zăpârțan va fi înmormântat la cimitirul Waldfriedhof din Munchen, Miercuri 11 August 1976, orele 15.

In numele Comitetului Asociației noastre transmitem familiilor celor dispăruți sincerele noastre condoleanțe.

SA LE FIE TARANA USOARA!

Pentru Comitet,

G.Acrivu

CĂTRE REDACȚIE

*București-..Iți repet, la noi nu s-a schimbat aproape nimic. Helsinki e o poveste cu cocoșul roșu. Te duc cu zăhărelul așa cum le convine lor. Când le arați actul dela Helsinki îți râd în nas. Tot staliniști au rămas. Ii duc pe americani cu zăhărelul. Americanii sunt cei mai mari fraieri pe care i-a cunoscut istoria. Nu-i lasă pe ăștia să moară de foame, iar ei își bat joc de americani în mod barbar........Europa va avea soarta Vietnamului și a Cambodiei. La urmă, aceiași soartă îi va aștepta și pe ei. Ei nu știu să folosească bogăștiile capacitatea și uriașa forță de muncă a poporului american împotriva sălbaticilor și inumanității lumii din Est, unde minoritatea exploatează, minte, distruge și nimicește totceiace-i uman și civilizație..............X.Y.

*New York-..Iată dece mă întreb ,cine-o fi d-l Ion Boieru autorul foartelui interesant articol despre "Un nou Comitet Național". Intrebarea o consider legitimă pentrucă...identitatea acelora care ridică probleme de reprezentare sau suveranitate națională implică răspundere. Răspundere care poate fi, aceia a unui "om de opinie publică", adică un om pe a-l cărui cuvânt se poate lumea bizui sau are poate fi aceea a unui om de stat, dacă d-l Boieru a avut vre'o funcție politică în Statul Român..... Petre Filipescu

*Munchen..Am citit nr.2 din Cuvântul Românesc, împrumutându-l de la colegi. Mă grăbesc să vă felicit și să vă urez spor la muncă, rugându-vă totodată să mi-l trimiteți și mie cu regularitate, începând dacă se poate cu nr.1 și 2, deoarece vreau să fac colecția lui......

Cu frăție și omenie
Ion Cicală

*St.Cloud-Vă trimit separat prin poștă abonamentul pe un an la Cuvântul Românesc și vă rog să-mi trimiteți nr.1 și nr.3.....Pot să vă trimit un memoriu asupra Strategiei Libertății....depinzând de numărul de rânduri pe care ziarul poate consacra acestei probleme....

Mihai Korne

*Bridgeport... îmi exprim încrederea totală în capacitatea D-voastră de a realiza efectiv apariția acestui ziar, cu toate dificultățile inerente unei asemenea întreprinderi îndrăznețe. Si nu m'am înșelat, căci ați înfăptuit tot ce v'ați propus. Eu vă felicit din inimă și vă doresc succes și mai departe, spre binele cauzei românești, căreia î-ați dedicat generos, întreaga putere de muncă și sacrificii personale.

Cu aleasă prețuire și prietenie,

George P.Botoșani

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

ZI DE DOLIU

(Urmare din pagina 1)

mental, al promotorilor acestei formule de alternativă politică, era cel al apărării naționale împotriva comunismului moscovit. Comunismul sovietic reprezenta dușmanul de moarte al poporului român.Singura garanție, în acea vreme, pentru apărarea națională a țării, o oferea Germania, caci democrațiile occidentale luptau cot la cot cu Rusia sovietică. Era, deci, firesc ca aceste democrații să fie suspectate de concesii periculoase, prin care soarta României putea fi lăsată la discreția lui Stalin. România nu se putea alătura decât acelui lagăr politic care lupta împotriva comunismului internaționalist,care amenința dispariția neamului românesc, ca entitate etnică.

George Brătianu, Ion Sân Giorgiu și Mihail Manoilescu erau cei care susțineau și promovau această alternativă, și, în jurul lor s'au polarizat alte grupări nationaliste, cu acceptarea tacită a cercurilor germane. Dar această alternativă nu a avut șansele să se materializeze, în timpul necesar, căci unul dintre conducătorii naționaliști de suprafață avea îndoieli asupra posibilităților germane de a mai oferi o protecție politică României. Germania era în defensivă militară, și nu arăta semnele unei refaceri grabnice pentru a stăvili colosul armatelor roșii, care era întărită cu sprijinul masiv al occidentalilor.

Străduințele celor angajați în promovarea acestei alternative politice au fost blocate prin acțiunea regală dela 23 August.

A doua alternativă, era polarizată în jurul Palatului regal, unde și-au dat întâlnire partidele politice de suprafață: Național Țărăniștii, Liberalii și Mișcarea Legionară, prin Comandamentul lui Iosif Costea. Grupul acestora considera războiul anti-sovietic pierdut,iar România trebuia să se desprindă, din timp, din legăturile ei cu Germania, pentru a își asigura un loc alături de forțele aliate, în care se găseau și anglo-americanii. Ei socoteau acțiunea lor ca o consecință firească a situației militare de pe frontul bătăliilor germano-sovietice. Situația dificilă a frontului era dublată de lipsa de suport politic al lui Antonescu în viața internă politică. Ion Antonescu avea suportul conștiinței naționale, pentru dreptatea cauzei românești, dar jocurile politicianiste, debile și artificiale ale lui Mihai Antonescu au creiat o prăpastie între guvern și poporul românesc.Germania părea epuizată, neacoperită de rezerve politice pe plan internațional, și nu mai avea încrederea inițială, pe care i-o acordaseră toate cercurile politice, la începutul războiului.

In contextul acesta politic, ambele alternative, apăreau ca o formulă de salvare. Unii credeau încă în miracolul refacerii germane alții, vroiau să evite ocuparea militară a țării de către armatele roșii, crezând că anglo-americanii vor oferi protecția lor, în cazul unei înfrângeri a Germaniei.Amândouă aceste alternativele se definiseră pe linia conceptului de salvare națională.

Sub presiunea evenimentelor era necesară o schimbare a poziției politice a guvernului Ion Antonescu. Insuși Antonescu vedea această necesitate politică, dar se pare că Mihai Antonescu mai mult l-a incurcat decât l-a ajutat în acele imprejurări.

Regele a devansat pe toți oamenii politici, din epoca aceia, cu acțiunea sa de ruptură. El cunostea toate frământarile și toate pregătirile care se făceau în cele două tabere. Deciziunea finală, de ruptură politică, a fost a sa, la sfatul și insistentele lui Savel Rădulescu, consilierul său de politică externă. Nu a mai așteptat să se fructifice tratativele multilaterale care se purtau în diferitele colțuri ale lumii. El și-a luat răspunderea actului dela 23 August, 1944, fără acoperirea și asigurarea anglo-americanilor. Indată după comunicatul regal, de la Radio București, regele a plecat în Oltenia, însoțit de Generalul Mardare, subșeful Marelui Stat Major. La Piatra-Olt, s'au despărțit Ultimele cuvinte ale regelui au fost acestea: "Noi am făcut tot ce am putut. Acum rămâne ca și Rușii să se țină de cuvânt."

In felul acesta, s-au creiat condițiile favorabile celei de a doua alternative, de ieșire din războiu, și intrare în sfera aliaților. Războiul a fost câștigat de aliați,prin doborârea Germaniei.

Desfășurarea ulterioară, a evenimentelor și istoriei, a dovedit că această alternativă a falimentat în realizarea obiectivelor sale. Nu a dus la rezultatele scontate de reprezentanții ei și de rege.

Țara Românească a intrat în sfera de influență a Sovietelor, a fost destrămată în spiritualitatea, cultura, civilizația și structura ei socială. Alternativa preconizată de pro-occidentali, a părut logică și necesară, in formele ei inițiale, dar s'a dovedit negativă, căci au intervenit imponderabilele istoriei, pe care nu le-au luat în seama, in calculele lor.

Toți oamenii politici, care au militat pentru apropierea de anglo-americani și sovietici, împreună cu grupările lor politice, au fost striviți, uciși și înlăturați din concertul politic românesc. Ei s-au înșelat, și întreg poporul românesc a fost desamăgit în speranțele sale. Mai mult, a fost expus celui mai mare pericol din istoria sa. A fost deci o greșeala politică, grea în consecințe, căci a atins zonele tragediei. Așa au început apoi desbaterile în jurul actului dela 23 August. Cu acuzații, cu apărări de poziții, și cu atacuri deschise și prelungite.

Nu știu dacă este bine, să fie așa sau altfel.

Așì dori însă să prezint un punct de vedere, care a predominat în țară,imediat dupa 23 August 1944, și care îmi pare plasat la nivelul autentice gândiri politice românești, realistă și etică.

Indată după 23 August 1944, a sosit în țara, venind din Germania,Prof.Contantin Stoicănescu. Se intorsese în țară, cu gândul să creieze condițiile optime pentru închegarea unei unitați naționale a tuturor grupurilor politice românești. A luat contact cu toți oamenii politici și militari, ce aveau răspunderi la nivelul național: Maniu, Brătianu, Titel Petrescu, general Avramescu, general Mitrea, general Rădescu, etc. și inițiativa lui a fost primită cu toata înțelegerea acestora în acel moment de sfâșiere națională, generată de prezența sovietică, Stoicănescu pleda pentru menținerea, în rezervă, a ambelor alternative despre care am vorbit, totul depinzând de finalul războiului. In vederile lui, nu era timp de recriminări și acuzații. El gândea pozitiv și pe realități politice, urmărind o întărire a frontului politic românesc, nu o slăbirea a lui, prin eliminări, suspiciuni și acuzații. Stoicănescu adusese ulei pe rănile sufletului românesc, nu vărsase sare. Așa a reușit să grupeze toate cercurile românești politice, cu unpotential,care nu mai fusese cunoscut până atunci, dar care a slăbit curând după ceia, căci el a fost capturat de Sovietici, iar occidentalii s'au pierdut în detalii, care au fost speculate de Moscova în favoarea ei, și formațiile politice românești au fost lichidate de comuniștii impuși de Stalin. N'am vorbit, până acum, despre comuniștii români, pentru simplul fapt că ei n'au existat. Ei au fost inventați de armata roșie a Moscovei. Ei nu au jucat nici un rol, în istoria politică a României, înainte de 23 August.

Dar să ne întoarcem la diaspora românească. Ne apropiem, din nou, de 23 August, și vrând nevrând, gândurile ni se duc spre ziua aceia, din 1944. Să luam ulciorul cu ulei, rămas din gândurile bune și românești ale lui Stoicanescu, și să turnăm pe rănile durerile și tragedia românească, cu înțelegere și omenie. A fost o greșeală în actul dela 23 August 1944, dar tot o greșeală putea să devină și alternativa pro-germană, dacă ar fi fost biruitoare, în cazul că ambițiile germane ar fi dus la dispariția, de pe harta Europei, a întregii țări românești, în structura lui Drang nach Oasten.

Realitățile exilului românesc sunt mai cumplite însă, decât o discutare a posibilitătilor ratate ale istoriei. Acest exil are nevoie de unitate, de forțe închegate, dincolo de greșeli politice (oare, există și din cei care nu greșesc?) Acest exil are o călauză care unifică:Ideia Românească. Ea este farmecul și rostul celor din diaspora lumii libere.

Ion Halmaghi

CE AU SEsCULE CU TINE ?

PATRIOTISMUL PLĂCILOR DE PATEFON

Speriat de protestul ungurilor din New York, Ceaușescu și-a schimbat în grabă izmenele și, in numele dragostei de neam și tricolor, a implorat refugiul să-i arunce un colac de salvare.

Manifestanții au cerut guvernului dela București să-și respecte obligațiile luate la Helsinki: întregirea familiei, drepturile umane, etc.

In protestul lor ungurii au comis două greșeli:

a) "Minoritatea ungură este singura persecutată," spun ei; "Minciună,"spunem noi: Ceaușescu persecută pe toți.

b) L-au comparat pe Ceaușescu cu Dracula. Afirmația este complet falsă.

Dracula este mort, Ceausescu este in viață. Dracula umblă să găsească o victimă ca să-i sugă un pahar de sânge. Ceaușescu nu suge sânge, dar îi place să-l vadă stropit pe zidurile inchisorilor și să curgă șiroaie prin canale.

Dracula își vânează singur victimile, Ceaușescu are la dispoziție intregul aparat al securității.

Vampirul se teme de un cui de lemn să nu-i străpungă inima, Ceaușescu se teme de un glonț de pușcă.

Ceaușescu și Dracula au doar un singur numitor comun: Ii sperie semnul Sfintei Cruci.

Inscenarea neînțelegerii dintre Ungaria și România (ați mai auzit de un regim comunist să protesteze contra altui regim comunist că în țarcul Moscovei n'ar exista libertate???) face parte dintr'un plan Breshnevian îndreptat contra Statelor Unite.

Comunismul vrea să provoace tulburări in sânul grupurilor etnice care să înlocuiască agitațiile din trecut provocate de războiul din Vietnam.

Vin alegerile și comuniștii nu vor ca Statele Unite să formeze un front comun de stăvilire a imperialismului rusesc.

Apelurile lacrimogene că noi, dela vlădică la opincă, să uităm totul și să punem o proptea in spatele lui Ceaușescu, nu-i decât o momeală patriotică agățată în vârful undiței comuniste.

Cu o singură lovitură Ceaușescu face jocul dublu al Moscovei: aruncă mărul discordiei între cetățenii americani, și momește refugiul românesc pentru a-i suge zestrea integrității morale.

Cum ar putea cei ce au părăsit țara în lupta lor pentru libertate, să aprobe acum teroarea din România?

Ar mai putea refugiul să protesteze mâine contra crimelor din țară când azi îl apăra pe Ceaușescu?

Rezolvarea problemei minoritare din România este simplă: Ceaușescu să respecte drepturile umane pentru care și-a apăsat degetul cel gros pe pactul dela Helsinki.

Dar o soluție dreaptă și morală care să arunce sămânța bunei ințelegeri printre popoare este contra evangheliei comuniste.

In ce privește sentimentul românilor de peste hotare, indiferent de cum ne-am numi noi: emigranți, refugiați, scăpați, ne-înapoiați, cu azil politic or economic, etc., noi am trecut de mult examenul dragostei față de țara mamă.

Am trimis pachete "CARE" până ne-a oprit guvernul.

Am trimis medicamente spitalelor pînă ne-a oprit guvernul.

Am trimis grâu (când au fost inundațiile) de zeci și zeci de mii de dolari), dar guvernul nu ne-a trimis nici măcar un "mulțumesc", așa cum se cuvenea.

Am trimis și trimitem pachete, dar s'au impus taxe vamale care întrec valoarea conținutului.

Guvernul dela București a ridicat zid intre frați.

Am fost opriți să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i vindecăm pe cei bolnavi și să-i imbrăcăm pe cei goi.

Acestea-s faptele.

Azi, același guvern , ne cântă pe plăci de patefon iubirea de neam și țară!

Spune-ne sincer, Ceaușescule, de când ai inceput să-ți iubești neamul și țara?

Stroe Moldovan

LEGEA LIBERTĂȚII DE EMIGRARE

URMARE DIN PAGINA 1

emigrare, pașaport, viză de ieșire din țară sau alte documente necesare pentru vizite sa emigrare.

3. Nu permit cetățenilor lor ieșiți la pensie să-și primească pensia pe timpul vizitei sau dacă imigrează în Statele Unite.

4. Pun dificultăți sau fac imposibil cetățenilor lor de a primi în vizită cetățeni ai Statelor Unite forțându-i să schimbe sau să cheltuie în fiecare zi, pe tot timpul cât stau în țara respectivă, o anumită sumă de bani în valută vestică.

5. Președintele Statelor Unite, poate să încheie sau să reînoiască, după implimentarea acestei legi, tratate economice și financiare cu asemenea țări, numai după ce a prezentat Congresului un raport, indicând că țara respectivă n'a violat punctele de principii enumerate mai sus.

6. Dacă însă, Senatul sau Camera deputaților găsește că, țara respectivă n'a respectat principiile enumerate mai sus, atunci, Președintele Statelor Unite va trebui să trateze acea țară ca pe una care a violat aceste principii.

In prezent, minoritățile etnice din Statele Unite originare din țările de dincolo de cortina de fier, fac tot ceea ce le stă cu putință, ca acest proiect să devină lege cât mai curînd. Dacă țările de dincolo de cortina de fier ar fi respectat obligațiile ce și-au luat la Helsinki, firește că n'ar mai fi fost nevoie de o asemnea lege. Statele Unite, văzându-se însă înșelate, se văd obligate, mai ales în acest an când au loc alergerile generale, sătia o atitudine demnă pe această temă. Și România, este prima țară asupra căreia plutește acum: " Sabia lui Damocles".

UN AN DUPĂ HELSINKI

(Urmare din pagina 1)

unor recente legi ce nu permite excursioniștilor străini de a locui, sau fie și numai dormi peste noapte, decât în casele rudelor celor mai apropiate, adică;

tată, soră sau frate. Și aceasta, subliniază ei, este o situație în flagrantă contradicție cu acordul dela Helsinki.

Rusia și țările ei satelite, controlează și acum, ca si mai înainte, toate plecările spre Vest a locuitorilor lor, cu aceiași strictețe. Deci, nici din acest punct de vedere, nu s'a realizat nimic pozitiv în urma acordului dela Helsinki.

România, Bulgaria, Polonia și Ungaria, dau ușor viza de intrare ziariștilor vestici Aceasta însă, iarăși, cu unele mici exceptii, s'a petrecut și înainte de Helsinki. E adevărat că după Helsinki, s'a permis intrarea în țările din umbra secerei și ciocanului, a unui număr mai mare de ziare din lumea liberă. Aceastea se găsesc de vânzare în holurile hotelurilor ce adăpostesc în majoritatea cazurilor, turiști străini, nefiind accesibile spre cumpărare marelui public, cu toate că, cel mai mare număr al lor, sunt ziare comuniste sau pro-comuniste din Vest.

Deci, până aici, nimic ceea ce ar putea dovedi o anumită destindere în raporturile dintre cele două lumi, cum s'a sperat și trâmbițat la Helsinki, acu m un an.

Să vedem acum care-i adevărul pe tema reîntregirii familiilor, ca rezultat al acordului dela Helsinki.

Se spune că, Polonia ar fi făcut cel mai mare gest umanitar în această privință permițând unui număr de 125.000 de germani depe teritoriul ei, să emigreze în Germania de Vest. Dar asta, numai după ce a primit în schimb credite în valoare de un billion de dollari dela guvernul din Bonn. Acest trafic de suflete omenești, contra valută, a fost practicat și în trecut de țările cu regimuri comuniste. Este îndeobște cunoscut faptul că, Germania de răsărit, adică comunistă, vindea guvernului Germaniei democrate pentru suma de $16.000 prizonierii politici, în majoritatea lor, persoane care au încercat să treacă zidul rușinii din Berlin. La fel, acest târg, a fost și este încă practicat și de Republica Socialistă Română de astăzi.

După un an dela Helsinki, se comunică în mod oficial de observatorii politici, că toate eforturile guvernului dela Bonn (Germania liberă) de a obține ieșirea din Republica Socialistă România a 400.000 de Volksdeuche și 80.000 din Cehoslovacia, n'a avut nici un rezultat.

Am putea continua, firește pe pagini întregi din ziar cu alte dovezi ce contrazic așa zisul " spirit dela Helsinki", dar credem că, cele enumerate mai sus, vorbesc dela sine că acel " spirit " s'a născut mort și acum, după un an, a început să duhnească a înșelăciune.

Ionel Cernea

ÎNTÂLNIREA CELOR DOI "SECRETARI" ROMÂNI ANDRONACHE-CEAUȘESCU

PRIMIRI LA TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

Secretarul Asociației românilor canadieni din provincia Ontario

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a primit, joi după-amiază, pe secretarul Asociației românilor canadieni din provincia Ontario — Canada, Dumitru Andronache, care face o vizită în tara noastră.

La primire a luat parte tovarășul Cornel Burtică, membru al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R

Exprimind vii mulțumiri pentru onoarea de a fi primit, oaspetele a prezentat președintelui Nicolae Ceaușescu omagiul său și al Asociației românilor canadieni din provincia Ontario — Canada și a oferit Medalia jubiliară de aur emisă cu prilejul Olimpiadei de la Montreal, ca semn al prețuirii pentru activitatea sefului statului nostru pusă in slujba infloririi României, intăririi relatiilor de prietenie și colaborare cu toate statele lumii, nobilelor idealuri de pace și intelegere intre popoare.

Multumind pentru omagiu, pentru medalia jubiliară, președintele Nicolae Ceaușescu a exprimat satisfacția pentru faptul că activitatea asociatiei contribuie la dezvoltarea legăturilor dintre România și Canada, dorința ca acestea să cunoască o continuă amplificare, pe multiple planuri.

In timpul convorbirii a fost subliniat rolul Asociației românilor canadieni in promovarea unor relații de colaborare in domeniile economic, tehnico-științific și cultural, a unor raporturi de prietenie și conlucrare strinsă dintre cele două țări și popoare.

Președintele Nicolae Ceaușescu a apreciat faptul că cetătenii canadieni de origine română continuă să păstreze legături cu țara părinților și străbunilor lor și doresc să contribuie la dezvoltarea bunelor raporturi româno-canadiene, la cauza păcii și intelegerii dintre natiuni.

In incheierea intrevederii, președintele Nicolae Ceaușescu a transmis un salut prietenesc membrilor asociației, tuturor canadienilor de origine română, impreună cu cele mai bune urări de noi succese și prosperitate.

Intrevederea s-a desfășurat intr-o atmosferă cordială, prietenească.

"ACTELE VORBEȘTE"

Un mare și lat român, mai mult lat decât mare, este d-l Dumitru Andronache, secretarul Asociației Românilor Canadieni din Provincia Ontario.

D-l Andronache(a nu se confunda cu Dandanache) a prezentat premierului României în numele marei sale organizații compusă din trei membrii și câteva jumătăți, o medalie de aur bătută special cu ocazia jocurilor olympice.

Medalia, care se găsește la toate chioșcurile ce vând"suveniri" vizitatorilor, a fost luată chilipir pentru $2 dolari dela Salvation Army.

Cu distinsa medalie băgată în buzunarul fundului pantalonilor, d-l Andronache a zburat la București ca să prezinte premierului pe o perniță cusută cu arnici roșu.

Bucureștiul nu s'a lăsat nici el mai prejos:

Au fost adunați în grabă reprezentanții ziarelor, posturilor de radio, regizorii dela programele de televiziune, consiliu de miniștri, (consoarta Lenuța a luat lecții speciale cum să surâdă inteligent) și mulți alții din elita depe malurile Dâmboviței.

Dar în mod secret, d-l Andronache și-a comandat pentru măreața ocazie o pereche de pantofi cu călcâiele duble, ca să apară și el cu câțiva centimetri mai înalt.

Cei câțiva centimetri adăugați la inteligența d-lui Andronache, a fost gata să provoace o criză internațională între Canada și România. D-l Andronache a fost descălțat în grabă și silit să-și arate fotogenia pe ecranul televizorului călcând doar pe mănuși.

Lumea a fost îngrozită. Ce s'a întâmplat?

Noi dela Cuvântul Românesc, după informațiile din sursă sigură a agentului nostru, dăm categorica dezmintire: D-l Andronache n-a fost descălțat cu scopul ca premierul României să-i inspecteze (în virtutea inerției) pingelele. Misterul a fost rezolvat după cercetări minuțioase. D-l Ceaușescu nu a putut concepe ca un imperialist ca d-l Andronache să fie mai înalt decât el cu 3 milimetri.

Frați Români de peste hotare, credem că î se face o mare nedreptate d-lui Ceaușescu când îi se oferă doar o singură medalie de aur, când puștoaica de Nadia a câștigat trei.

Pentru ca d-l Ceaușescu să nu se simtă mai puțin echilibrist decât "pasărea măiastră", oferim premierului României, "ca semn al prețuirii pentru activitatea întăririi relațiilor de prietenie și colaborare cu alte state"(vezi Scânteia din Iulie 30,1976) următoarele medalii:

a)Cu ocazia vizitei oficilae în Venezuela, (o țară catolică) d-l Ceaușescu a cerut să se scoată din camera unde erau găzduiți demnitari străini, o cruce ce atârna deasupra patului. De notat că în acea cameră dormise înaintea d-lui Ceaușescu, șefi de state ce aparțineau la aproape toate religiile depe glob. Dar d-l Ceaușescu a fost singurul, intre toți diplomații din lume, care a avut curajul să ceară celor ce i-au oferit ospitalitate, ca semnul sfintei cruci să fie scos din odaie. Ce frumos, Ce politicos, Ce subtilitate diplomatică : Tovarășul Nicolaie și-a câștigat pe drept Medalia de Aur a Ateilor.

b)Cu ocazia vizitei oficiale în Portugalia, tot d-l Ceaușescu, a cerut ca toți cei din palat să umble desculți și în vârful picioarelor. A vrut omul să se simtă ca în palatul lui regal dela Bucuresti.

Pentru acest fapt, care demonstrează"nobilile idealuri de pace și înțelegere între popoare"(vezi scânteia același număr) oferim d-lui Ceaușescu Medalia MITOCANIEI.

Iar ca încheiere, noi românii din provincia ontario pentru faptul că mult cunoscutul și apreciatul d-l Andronache, împreună cu nu mai puțin cunoscutul d-l Nicalai Ceașev, pentru că au stabilit "promovarea unor relatiuni de colaborare în domeniile eeconomic tehnico-ștințific si cultural, a unor raporturi de prietenie și conlucrare strânsă dintre cele două țări și popoare" (vezi scânteia același număr), le oferim la amândoi mult meritata Medalia de Aur a Calapodului, clasa I-a cu panglică.

Agentul nostru secret

94TH CONGRESS
2D SESSION

S. 3524

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

JUNE 7 (legislative day, JUNE 3), 1976

MR. CURTIS introduced the following bill; which was read twice and referred to the Committee on Finance

To amend section 409 of the Trade Act of 1974 relating to freedom of emigration from Communist countries.

Be it enacted by the Senate and House of Representatives of the United States of America in Congress assembled, That this Act may be cited as the "Freedom of Emigration Act."

SEC. 2. Section 409 of the Trade Act of 1974 (19 U.S.C. 2439) is amended to read as follows: 'SEC. 409 FREEDOM TO VISIT OR TO EMIGRATE TO JOIN A VERY CLOSE RELATIVE IN THE UNITED STATES.

"(a) To assure the continued dedication of the United States to the fundamental human rights and welfare of its own citizens, and notwithstanding any other provision of law, on or after the date of the enactment of the Freedom of Emigration Act, no nonmarket economy country shall participate in any program of the Government of the United States which extends credits or credit guarantees or investment guarantees or investment guarantees, directly or indirectly, and the President of the United States shall not conclude or renew any commercial agreement with any such country, during the period beginning with the date on which the President determines that such country -

"(1) denies its citizens the right or opportunity to visit or to join permanently through emigration (within six months of the date of application or attempted application for the proper passport or other documents necessary to be able to leave for the United States) a very close relative in the United States, such as a spouse, parent, child brother, or sister;

"(2) imposes more than a nominal tax on emigration or on passports, exit visas, or other documents required for visits or for emigration, for any purpose or cause whatsoever, on a citizen described in paragraph (1);

"(3) imposes more than a nominal tax, levy, fine, fee, or other charge on any citizen as a consequence of the citizen's desire to visit or to emigrate to the country of his choice;

"(4) does not allow a citizen described in paragraph (1) to pay for the transportation needed for the visit or emigration, and to take along currency equal to, if visiting, one-half and if emigrating, five times the cost of the tourist fare for a regularly schedules airplane to the United States, in addition to the payment for transportation;

"(5) does not allow a citizen described in paragraph (1), if retired and receiving the benefits while visiting in the United States, or after emigration to the United States; or

"(6) makes it difficult or impossible for a citizen described in paragraph (1) to receive visitors from the United States by forcing the visitor to exchange or spend a certain amount of western currency, while visiting, or by other means applied to circumvent the requirements of this section, and ending one year after the date on which the President determines that such country is no longer in violation of paragraph (1), (2), (3), (4), (5), or (6).

"(b) After the date of the enactment of the Freedom of Emigration Act, (A) a nonmarket economy country may participate in any program of the Government of the United States which extends credits or credit guarantees, or investment guarantees, and (B) the President may conclude or renew a commercial agreement with such country, only after the President has submitted to Congress a report indicating that-

"(1) the country is not in violation of paragraph (1), (2), (3), (4), (5), or (6) of subsection (a), and it was never in violation of any of such paragraphs while it was obligated to observe them; or

"(2) the country has not been in violation of any of such paragraphs during the one-year period ending on the day on which such report is submitted.

Such report with respect to such country shall include information as to the nature and implementation of its laws and policies and restrictions or discriminations applied to or against persons wishing to visit or to emigrate to the United States for any reasons. The report required by this subsection shall be submitted initially as provided herein and, with current information, on or before each June 30 and December 31 thereafter, so long as such credits or guarantees are extended or such agreement is ine effect.

"(c) If the Senate or the House of Representatives by resolution or of either House finds that a country is in violation of paragraph (1), (2), (3), (4), (5), or (6), of subsection (a), then the President shall treat that country as being in violation for the purposes of this section.".

COMMITTEE ON FINANCE SUBCOMMITTEE ON INTERNATIONAL TRADE

UNITED STATES SENATE
2227 DIRKSEN SENATE OFFICE BLDG.

FAVORED-NATION TARIFF TREATMENT OF IMPORTS FROM ROMANIA

The Honorable Abraham Ribicoff (D., Conn.), Chairman of the Subcommittee on International Trade of the Committee on Finance, today announced that the Subcommittee will hold public hearings on continuing most-favored-nation tariff treatment of imports from Romania and on extending the President's authority to waive the application of subsections (a) and (b) of section 402, the freedom of emigration provision, of the Trade Act of 1974 (Public Law 93-618). The hearings will be held at 9:30 A.M., Wednesday, September 8, 1976, in Room 2221 of the Dirksen Senate Office Building.

Chairman Ribicoff noted that on June 2, 1976, President Ford transmitted to the Congress his recommendation, under section 402 (d) (1) of the Trade Act, that the waiver authority be extended 12 months. This recommendation was based on his determination under section 402 (c) (1) of the Trade Act that the extension of the waiver authority will substantially promote the objective of freedom of emigration in general and, in particular, in the case of the Socialist Republic of Romania.

The Socialist Republic of Romania is the only non-market economy country which has been granted nondiscriminatory, or most favored-nation, trade treatment under the authority of the Trade Act of 1974, Chairman Ribicoff said. He noted that the granting of most-favored-nation trade treatment was conditional upon compliance with the freedom of emigration provision of that law but that the law permitted the President to waive the emigration condition subject to Congressional approval.

The Chairman said that the President's determination on June 2, 1976, set in motion a schedule of procedures by which the Congress may terminate, affirmatively vote to extend, or permit by inaction the extension of the authority by which the President may wiave the requirement that countries allow freedom of emigration to be eligible for most-favored-nation treatment. The deadline for Congressional action is October 15, 1976, he said. After that date, if Congress takes no action, the waiver authority is automatically extended until July 3, 1977.

"The Congress enacted this provision of the Trade Act of 1974 to advance the fundamental human right to emigrate to the country of one's choice. The purpose of these hearings is to determine whether the record of the past eighteen months justifies an extension of the President's waiver authority," Chairman Ribicoff said.

Requests to testify: - - Chairman Ribicoff advised that witnesses desiring to testify during these hearings must make their request to testify to Michael Stern, Staff Director, Committee on Finance, 2227 Dirksen Senate Office Building, Washington, D.C., 20510, not later than Wednesday, September 1, 1976. Witnesses will be notified as soon as possible after this cutoff date as to when they are scheduled to appear. If for some reason the witness is unable to appear at the time scheduled, he may file a written statement for the record of the hearing in lieu of a personal appearance..

Consolidated testimony: - - Chairman Ribicoff also stated that the Subcommittee urges all witnesses who have a common position or with the same general interest to consolidate their testimony and designate a single spokesman to present their common viewpoint orally to the Subcommittee. This procedure will enable the Subcommittee to receive a wider expression of views than it might otherwise obtain. Chairman Ribicoff urged very strongly that all witnesses exert a maximum effort, taking into account the limited advance notice, to consolidate and coordinate their statements.

Legislative Reorganization Act: - - In this respect, he observed that the Legislative Act of 1946, as amended, requires all witnesses appearing before the Committees of Congress "to file in advance written statements of their proposed testimony, and to limit their oral presentations to brief summaries of their argument."

Chairman Ribicoff stated that in light of this statute and in view of the large number of witnesses who desire to appear before the Committee in the limited time available for the hearing, all witnesses who are scheduled to testify must comply with the following rules:

(1) All witnesses must include with their written statement a summary of the principal points included in the statement.

(2) The written statements must be typed on letter-size paper (not legal size) and at least 75 copies must be submitted before the beginning of the hearing.

(3) Witnesses are not to read their written statements to the Subcommittee, but are to confine their five-minute oral presentations to a summary of the points included in the statement.

(4) Not more than five minutes will be allowed for the oral summary. Witnesses who fail to comply with these rules will forfeit their privilege to testify.

Written statements: - - Witnesses who are not scheduled for oral presentation, and others who desire to present their views to the Subcommittee, are urged to prepare a written statement for submission and inclusion in the printed record of the hearings. These written statements should be submitted to Michael Stern, Staff Director, Committee on Finance, Room 2227 Dirksen Senate Office Building not later than Wednesday, September 8, 1976.

Congressman With Communist-Front Ties Is On 2 Committees Handling Secret Information

Rep. Ronald V. Dellums (D.-Calif.) has regular access to America's most vital defense and intelligence secrets — despite a long history of involvement with Communist-front organizations that would bar him from a security clearance!

He sits on the House Armed Services Committee and the Select Intelligence Committee — both of which handle volumes of classified material.

"It certainly troubles me that an individual with Dellums' background has access to this material," declared Rep. Floyd Spence (R.-S.C.), a member of the Armed Services Committee. "It makes a farce of our security system, but we can't say anything without opening ourselves to charges of playing politics."

An ENQUIRER probe reveals that during the last six years Dellums has:

- Sponsored or participated in 10 Communist-oriented or Communist-front activities.
- Received more than $10,000 in campaign loans and contributions from known Communist Party members, or from individuals closely aligned with Communist-oriented groups.
- Served as a spokesman for the Washington, D.C.-based Organizing Committee for a Fifth Estate — which is now blowing the cover of CIA operatives all over the world — at the same time he served on the two key House committees.

He's also acted as a sponsor for the National Center to Slash Military Spending, a New York-based Communist-front group seeking drastic reductions in defense spending.

A Defense Dept. source, who requested anonymity, told The ENQUIRER, "A security clearance application for an individual who belongs to and supports the goals of such extremist organizations would probably bounce back." But Dellums doesn't need a security clearance to handle secret documents — simply because he's a member of Congress and sits on the committees.

He was assigned to the Armed Services Committee in 1973 — over the strenuous objections of then-chairman Rep. F. Edward Hebert (D.-La.).

One source revealed, "Hebert knew Dellums' reputation and was wary of involving him with such sensitive information."

Added Rep. E.G. Shuster (R.-Pa.), "Anyone who's involved in such organizations as the Bay Area Committee to Free Angela Davis — a known revolutionary Communist — certainly gives cause for concern.

"There's a red flag here that I think we ought to look at very carefully."

RONALD V. DELLUMS
As a congressman (D.-Calif.) he can handle secret documents without security clearance.

Neither Dellums nor his staff responded to The ENQUIRER's repeated efforts to contact him for comment.

— JAMES A. WOODCOCK

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

GEORGE ENESCU

Nicolae Novac

Marele muzician român George Enescu s'a născut în ziua de 7 August 1881, în satul Liveni din județul Dorohoi. A fost cel de al șaptelea copil al lui Constantin și Maria Enescu și singurul care a rămas în viață, pentru a aduce bucurie în casa părinților și cinste neamului care l-a dat. Atât tatăl, cât și mama, erau mari iubitori de muzică, ei înșiși cântând la vioară. Trăind deci în această atmosferă muzicală, nu este deloc de mirare că tânărul George, încă dela cea mai fragedă vârstă a copilăriei, arăta o mare atracție spre muzică, fiind în stare, încă la vârsta de patru ani, și fără a cunoaște notele, să improvizeze melodii la vioara ce-o primise cadou dela tatăl său și să reproducă orice melodie auzită.

Când împlinește șase ani, este dus la Iași și prezentat vestitului profesor dela Conservatorul de muzică, Eduard Candella, care întrezărește în micuțul muzicant scânteia geniului, și-l sfătuește ca mai întâi să'nvețe notele. La început, George se încăpăținează și refuză să'nvețe "afurisitele de note", cum însuși le numește. Dar, la insistența părinților, cedează și-și începe lecțiile cu un inginer din Dorohoi, care studiase vioara la Berlin. Ajutat de o rară memorie muzicală, își însușește cunoașterea notelor cu repeziciune. Și, la vârsta de 7 ani, este adus din nou la iași. De data aceasta profesorul Candella, dându-și seama de marele talent al tânărului Enescu, îl sfătuiește pe tatăl său să nu mai piardă vremea ci să-l ducă imediat la Viena. . . Și astfel, în anul 1888, însoțit de mama sa, George Enescu sosește la Viena și își începe studiile la Academia de muzică cu profesorul de vioară Bachrich, la început, apoi cu Helmesbergher, conducătorul orchestrei simfonice a Operei imperiale din Viena are repetiții și concerte le ascultă urmărind paginile partiturilor. Aceasta îl ajută să se familiarizeze cu rezonanțele și sonoritățile diferitelor instrumente.

După patru ani, adică la vârsta de numai 11 ani, tânărul George Enescu își încheie studiile muzicale la Viena, fiind premiat cu cea mai înaltă dinstincție a Academiei. Dar, nu se mulțumește numai cu cunoștințele câștigate în timpul studiilor sale la Viena și, peste doi ani, adică în 1894, pleacă în Franța și se înscrie la Academia de muzică din Paris. Studiază aci vioara cu cunoscutul pedagog de renume european Marsik, compoziția; cu Jules Massemet, autorul operelor "Manon" și "Werther" și apoi cu Gabriel Faure, iar "fuga", cu maestrul Andre Gedalge, care-l apreciază foarte mult. Citim astfel într'o scrisoare a lui Gedalge, datată din 1923 și în care vorbește despre elevii săi, următoarele rânduri despre Enescu: "După părerea mea, singurul care are o adevărată personalitate individuală și care nu-mi dă impresia că diformează ideile curente, pentru a le face să pară mai noi, este Enescu. Părerea mea este că el este singurul care are într'adevăr idei și inspirație".

Prima compoziție: "Simfonia de școală", Enescu o scrie la vârsta de 13 ani. In ea, după cum era și de așteptat pentru un tânăr la acea vârstă, se întrezărește limpede influența lui Brahms și Bethoven. In acelaşi timp, el apare ca solist cu diferite orchestre pariziene, stârnind admirația publicului și criticilor muzicali, care, în entuziasmul lor pentru tânărul român, merg atât de departe încât nu se sfiesc a afirma că, pe firmamentul muzicii europene, a apărut un nou geniu de talia lui Beethoven în persoana lui George Enescu. Dacă, în ceea ce privește creația muzicală, Enescu n'a reușit să se ridice la înălțimile lui Beethoven nu este mai puțin adevărat că, din punct de vedere spiritual Enescu a fost o rudă apropiată a lui Bethoven.

Incă din anul 1897, când Enescu n'avea decât 16 ani, Asociația de concert Colonne îi inscrie în programele ei o serie de compoziții, precum: Fantezia Pastorală, Rapsodia Română, Simfonia concertantă pentru violoncel și orchestră, Simfonia eroică și altele.

In 1899, Enescu primește Marele premiu de vioară al Academiai din Paris. Este adevărat că Parisul a creat faima europenaă și mondială a tânărului violinist și compozitor român, considerându-l drept un produs al școlii și muzicii franceze. Dar, nu este mai puțin adevărat că Enescu, prin muncă neobosită, și-a câștigat laurii gloriei, ca un produs al solului românesc și că a deschis orizonturi noui de inspirație școlii muzicale românești, îndreptând-o spre exploatarea folclorului. Am putea spune chiar că Enescu a fost robul muzicii noastre populare, de influența vădită a căreia nu s'a putut scăpa niciodată. Căci, în mai toate compozițiile sale de mare anvergură dela "Simfonia Eroică", scrisă la vârsta de 24 de ani, la Simfonia a III-a, a cărei arhitehtonică amintește Simfonia a IX-a cu coruri a lui Bethoven - și până la opera "Oedip", se pot întâlni motive pur folclorice românești. Dar, iată aici făcută într'un articol din ziarul "Cuvântul liber" (17 Martie, 1934): "Satul a rămas, de-alungul tuturor timpurilor și a vitregiilor sursa inepuizabilă de creație pură și originală. Țăranul este poetul și creatorul prin excelență. . . Am o credință nestrămutată în trăinicia spirituală și bogăția poetică a țăranului nostru". Iar, într'o scrisoare adresată compozitorului bănățean, Sabin Drăgoi, în Iunie 1942, Enescu scrie: "O melodie și în special o melodie populară are o armonie a ei firească , , , Cu cât o melodie populară e reprezentată mai simplu cu atât straluceşte în toată frumusețea ei". Doina și dansul popular - prima, pentru coloritul ei muzical, al doilea, pentru ritmul variat - sunt cele două elemente de care s'a folosit Enescu și care-i străbat mai toate compozițiile. Fie că au o temă pur românească - Poema română, Fantezia pastorală, Impresii din copilărie, Suita sătească, Sonata a III-a Română pentru vioară și pian cele două Rapsodii Române, etc. - fie că sunt creații de altă inspirație clasică, în care, vioara lui Enescu, se lasă furată de frumusețea folclorică și imită, când fluerul, când cobza. Și aceste motive de influență folclorică, le putem descifra chiar în singura operă ce-a scris Enescu: "Oedip", și care a provocat multe discuții în presa românească. Imi amintesc astfel că după primul spectacol al operei "Oedip" în Martie 1936, la Paris, postul de radio București a retransmis întreg spectacolul. A fost o zi de mare sărbătoare. Cursurile au fost suspendate. Elevi și profesori, am fost adunați în sala de desemn a Liceului General Drăgălina din Oravița, pentru a audia transmiterea radiofonică. Pentru pregătirea noastră muzicală, ca bieți elevi de liceu, opera a fost desigur mult prea grea. Totuși, n'a fost greu să recunoaștem că maestrul Enescu a rămas Român, chiar în tratarea acestei capodopere antice. Și, remarca profesorului nostru de muzică, Nicolae Lighezan el însuși folclorist și compozitor, la terminare, nu ne-a mirat pe nici unul: "ce păcat că Enescu nu și-a ales un subiect românesc ". De aceea, întrebarea pe care și-a pus-o regretatul nostru confrate Ion Velicu în admirabilul său studiu: "Viața și opera lui George Enescu ", apărut în Calendarul "America" 1964, nu ne surprinde câtuși de puțin: ". . . n'a cunoscut (Enescu) nici un singur poet român, ca să-l traducă în armonii? Să fie posibil să nu fi știut de uriașul Eminescu? Să nu fi știut de drame puternice, cum e "Manasse", "Apus de Soare", să nu fi știut nici o legendă românească ca sublimile și unicele în lume "Miorița" sau "Meșterul Manole"? Să nu fi găsit printre românii săi pe nimeni demn de el? Și cum se explică de a colaborat, cu scriitori străini și mediocri ca Edmond Fleg, care a "adoptat" opera lui Sofocle, când românii aveau și au autori dramatici cunoscuți în toată lumea? Cine ar putea să explice de ce Enescu a compus după poemele lui Fernand Gregh, poet și el de mâna doua și nimic după Bacovia, Arghezi, Eminescu?". . . Și la aceste negre semne de întrebare îndreptățite, nu putem decât să spunem și noi ca profesorul Lighezan: "Ce păcat că Enescu nu și-a ales un subiect românesc", pentru ca geniul său să fi rămas pentru veșnicie încununat cu geniul poporului din care s'a născut. Durerea aceasta va rămâne, desigur, eternă, pentru toți românii. . .

Cu toate acestea Enescu a fost și va rămâne al Neamului românesc, iar succesele sale, repurtate în toată lume, între Paris, New York și Moscova, au fost și vor rămâne succese ale geniului creator românesc.

Pentru a nu da însă impresia străinilor că vorbim în termeni superlativi despre un alt român, vom lăsa ca alții să vorbească în locul nostru. Și iată aici ce spune muzicologul francez J. H. Malherbe despre Enescu și opera "Oedip": " Pentru întâia oară un compozitor român este admis să reprezinte o operă nouă la Opera din Paris. Aproape toți maeștrii muzicii au ținut să li se execute în această sală celebră compozițiile lor cele mai de seamă. Iată că George Enescu ia loc printre aceste nume glorioase ale artei lirice. cinstea se răsfrânge asupra întregului popor român. Opera e cea mai frumoasă floare a producției artistice. Rămâne ca mărturie și ca semn al culturii și al nobleței intelectuale a unei țări. Datorită lui George Enescu, România nu mai are nimic de invidiat, chiar din punct de vedere al spiritului celor mai însemnate popoare. Căci are un muzician cu faimă universală și se înalță la demnitatea celor mai înzestrate popoare civilizate. Cunoscătorii de muzică sunt uimiți de această partitură unică. . . Parisul, capitala muzicii, a dat o fastuoasă ospitalitate șefului școlii muzicale românești". . .

In cartea: " Convorbiri cu Pablo Casals" de I. M. Corredor, Casals are următoarele cuvinte despre Enescu:" O jumătate de secol de prietenie mă leagă de Enescu. Enescu mi-a inspirat întotdeauna o tandră afecțiune și eu îl situez fără cea mai mică ezitare între compozitorii de primul rang ai epocii nostre". . .

Compozitorul Artur Honggers, într'un articol despre Enescu publicat în 1954, spune: "Opera lui Enescu ne arată că nu e vorba de un violinist-compozitor sau chiar de un remarcabil muzician. Ne găsim fără îndoială în fața operei unuia dintre cei mai mari maeștri: compozițiile sale se situiază pe cele mai înalte culmi ale artei lirice . . . Opera sa este de o originalitate absolută și de o forță dramatică într'adevăr excepțională"............

Dar, nu numai lumea muzicală europeană a recunoscut geniul lui Enescu Statele Unite l'au primit cu brațele deschise și i-au deschis porți de afirmare ca celui mai celebru muzician al timpului. Iar criticii muzicali l'au privit cu mare admirație și i-au acordat cele mai frumoase cronici. Regretatul profesor Eli Cristo-Loveanu, în articolul despre Enescu, publicat în Calendarul "America", 1954, reproduce o serie de fragmente din articolele ce s'au scris despre Enescu în Statele Unite. Iată aici, spre exemplu, ce spune compozitorul american Deems Tylor: "Enescu e singurul muzicant căruia cu drept cuvânt i se poate atribui numele de "MUZICANTUL MUZICANȚILOR" pentrucă în orice funcțiune ar fi el: compozitor, conducător, violonist or pianist-rămâne tot așa de mare, tot așa de genial - și deaceia numele lui va trăi secole înainte, și va fi plasat printre cei mai mari muzicanți ai lumei".

Despre Enescu violinist, William Henderson scrie următoarele: ". . . Dacă există un număr de violiniști care ar putea minuna audiența cu acrobațiile arcușului pe vioară - cred că ori care din aceștia s'ar rușina la subtilitatea de nuanță și imensitatea în accent pe care Enescu o posedă". . .

Iar, Olin Dowes, în New York Times, scria:" . . . Când Enescu ia vioara în mână interpretează ca un lord al muzicii.

CONTINUARE PAG.8

BISERICA CREȘTINĂ

SĂ CUNOAȘTEM POEZIA RELIGIOASĂ ROMÂNEASCĂ

IN GENUNCHI

In aceste vremuri, când ateismul este răspândit în lume nu prin câștigare de adepți care în mod voluntar se leapădă de credința lor creștina, ci prin forța baionetelor, a lagărelor de concentrare comuniste și a tot felul de torturi morale și fizice, **RUGĂCIUNEA** *ce se ridică din marile tăceri ale celor astfel asupriți dincolo de cortina de fier, este contactul lor viu cu Dumnezeu. Astăzi, ca și pe vremile de mari urgii ale năvălirilor barbare, Neamul Românesc stă în genunchi. Și dacă n'o poate face fiecare în biserica lui, de teama persecuțiilor, îngenunchierea se împlinește în inimă. Tăcut, dar cutremurător. Din besna nopții comuniste, se ridică spre tronul Celui Atotputernic, lumina celor mai sincere și inlacrimate rugăciuni. Și fiindcă Neamul nu poate să vorbească, nu poate să-și strige rugăciunile cu voce tare; este pentru noi cei din lumea liberă să ne ascuțim auzul și să le ascultăm, retraindu-le în rugaciunile spuse și scrise de rapsozii poporului nostru, în România de ieri, sau de către trubadurii exilului de astăzi.*

In paginile acestea, veți găsi un buchet din aceste RUGACIUNI. Unele scrise chiar de câțiva mari poeți ai țării noastre, care s'au crucificat pe ei și întregul lor trecut literar, pentru a-și câștiga un blid de linte care să le asigura zilele tristei lor bătrânețe. Fara a-i condamna, am inserat în aceste pagini bucăți scrise de ei atunci când au putut crea în deplină libertate, alături de cele ale scriitorilor noștri clasici și a celor din exil. Nu pentru a-i mustra, ci pentru a mărturisi, în numele lor, trecutul pe care ei il neagă astăzi, nu din convingere — ceea ce știm bine; — ci de teamă.

Să îngenunchem deci, în gând, alături de poeții neamului nostru, citind aceste rugăciuni fierbinți înălțate lui Dumnezeu în căutarea liniștei lor sufletești, sau pentru țara și poporul ai carui fii sunt. Fiindcă citind cu evlavie și smerenie aceste opere, ne cuminecam cu sufletul cel adevărat al neamului nostru atât de greu incercat și chinuit în ființa lui de către dușmanii de moarte ai credinței creștine, în locul careia ei înalță astăzi vițelul de aur al materialismului ateu ...

Și citind, ne vom întari convingerea ca poporul român n'a fost, nu este și nu va fi niciodată desmoștenit de marea lui comoară spirituală, care este credința în Dumnezeu, pe care el n'a împrumutat-o dela nimeni, ci s'a născut in ea. A trăit cu ea, dealungul veacurilor. Și va trece în nemurire, cu ea și prin ea.

In versurile poeților noștri, din străfundul istoriei, bat clopotele Invierii Neamului Românesc!... Ingenunchiați în gând și rugați-vă! ...

NICOLAE NOVAC

RUGACIUNE

Craiasa alegându-te
Ingenunchem, rugându-ne,
Inalța-ne, ne mântue
Din valul ce ne bântue,
Fii scut de întarire
Și zid de mântuire,
Privirea-ți adorata
Asupra-ne coboara,
O, maica prea curata
Și pururea fecioara,
Marie!

Noi ce, din mila sfântului
Facem umbra pamântului
Rugămu-ne 'ndurarilor
Luceafarului marilor.
Asculta a noastre plîngeri
Regină peste îngeri,
Din neguri te arata
Lumina dulce clara,
O, maica prea curată
ȘI pururea fecioara,
Marie!

MIHAI EMINESCU

RUGAȚI — VĂ

Dac'aș putea să plâng ca altădată,
M'aș afunda'n durere ca'ntr'o mare,
Ca să culeg din ea mărgăritare,
Sub geana mea de lacrime secată.

Dar inima-mi e azi înspăimântată
De-a firii sale groaznică'nghețare:
La nicio suferință nu tresare,
Ci'n fața ei rămâne ca bronzată.

— Voi, cei ce mai aveți, ca să vă miște,
A plânsului putere în restriște,
Rugați-vă pentru naturi slăbite...

Rugați-vă pentru durerea vie
A celui ce din genele'mpietrite
Nu poate stoarce-a lacrimei tărie.

MIHAI CODREANU

RUGĂCIUNE

Sub stele, Doamne, cu pământul frate
Plutesc peste genuni nemăsurate.

Deasupra zodii, besnă dedesupt,
Mă simt de besnă cu pământul, supt.

Ne soarbe-adânc vâltoarea de catran,
Flămândă gură de leviatan.

Suntem fărămitură aruncată
Spre foamea lui prăpăstios căscată.

Mă zgudui, Doamne, cu pământul, scapăt
In golul neființei fără capăt.

Și, doi de spaimă, izbucnim deodată
Spre soare el, și eu spre tine, Tată.

Vulcani de rugăciune și de lavă,
O desnadejde asvârlim în slava...

... Și simt că rugăciunea e, Doamne, o dovadă
Că tu te'nalți din mine în ea ca seva'n mladă,

Cum lava spune'n vijelios desnodământ
De-o inimă de soare ce arde în pământ...

Că iată-ne: sub Tine și sub soare
Ne regăsim — fărâme plutitoare.

Senin privesc în jos și nu mă sperii:
Pe-adâncul nimicirii și-al tăcerii

Sunt candelă sub bolțile divine —
In haos spânzur, dar atârn de tine.

NICHIFOR CRAINIC

GEORGE ENESCU

URMARE DIN PAG.6 Virtuozitatea, pe care o posedă, este pentru el o consideraţie secundară. Aci e un exemplu unde natura muzicantului şi caracterul omului, întunecă amănuntele tehnice . . . Există în lume o duzină de virtuoşi a căror performanţă poate fi mult mai lină de cât a lui Enescu, dar acestia toţi ar trebui să stea în genunchi în faţă-i şi să ia lecţii dela el"

Şi, într'adevăr, mulţi violinişti mari ai lumii, au luat lecţii dela românul Enescu. Printre ei, amintim aici pe unul dintre cei mai eminenţi violinisti americani, Yehudi Menuhin.

In 1946, Enescu reuşeşte să părăsească România care se afla în fierberi interne din cauza comunştilor si se stabileşte definitiv la Paris. Anii de refugiat, au fost ani grei pentru acest mare titan al muzicii timpului nostru. Totuşi,Enescu nu şi-a aplecat fruntea ci a trecut prin viaţă, mândru, ca un adevărat plăeş moldovean, până în ziua de 4 Mai 1955, când închide pentru totdeauna ochii, departe de ţara pe care a iubit-o şi a cărei faimă a dus-o în lume, dela un capăt la altul al pământului. Cât a trăit, ca refugiat, în capitala Franţei, refuzând ori ce târg cu comuniştii dela Bucureşti marele George Enescu a fost proscris în ţara lui de baştină şi a fost batjocorit ca ori care alt refugiat de rând, ca, după moarte, aceiaşi oameni cari îl aruncaseră la coşul cu gunoiu, să-i aducă elogii, iar guvernul să-l preamărească prin zile omagiale şi concerte festive, fără pic de remuşcare sau ruşine.

Pentru noi, cei de peste hotare, astăzi, Enescu este tot atât de viu şi de prezent în lumea muzicală universală, ca şi pe vremea când trăia printre noi, şi muzica lui, este tot atât de actuală azi ca şi acum 30-40 de ani. Şi va fi la fel, încă multe alte zeci de ani de aici înainte.Fiindcă în ea, Enescu a ştiut să pună nu numai talentul său ci însuşi geniul neamului românesc, care este veşnic. Popularitatea celor două Rapsodii româneşti ale sale, creşte din zi în zi mai mult. Opera sa "Oedip", este şi azi pusă pe afişele lumii. Iar compoziţiile sale, continuă să fie interpretate de cei mai mari artişti ai omenirii.

Nu, George Enescu n'a murit!. . . A trecut numai dincolo!. . . Iar Neamul, care l'a dat omenirii, se va mândri cu el, în veciivecilor, indiferent ce guvern va fi la conducerea ţării în care s'a născut, spre veşnica ruşine a celor ce l'au criticat şi batjocorit, pentru un blid de linte dela stăpânire . . .De aceea, reabilitarea lui,după moarte de către guvernul dela Bucureşti, nu mai spune nimănui nimic!

Nicolae NOVAC

MESAGIUL UNUI PROASPĂT REFUGIAT

ŞEFU'

In ultima decadă, viaţa românilor din ţară a fost impresionată, în mod progresiv şi sub toate aspectele-dar mai ales sub cel material-de evoluţia unui personaj cu pretenţie de personalitate istorică.

A fost la Alba Iulia şi a rebotezat-o Appullum, la Severin şi i-a spus Drobeta; în urma vizitei sale,Clujul s-a numit Napoca. . . A vopsit limbajul comunist din ţară vechi de 30 de ani (inclusiv vocabularul minim necesar de 300 cuvinte folosit la fabricarea unui discurs comunist) cu un vax istoric, a încercat să acopere nevoia de calorii şi de proteine a românului cu un amestec sforăitor despre Războieni şi Podul Inalt, despre Călugăreni şi Griviţa. Cu toata această demenţă istorică, tipul seamănă mai mult cu Lăcustă Vodă, iar în cercuri "intime" nu i se spune domn sau voevod ci pe scurt şi cu subînţeles Sefu. De necrezut ce multilateral este Sefu', discută orice într'o limbă originală, cu accente de suburbie (românească) şi cu greşeli de aceiaşi origine; discută inundaţii (din ţară), infiltraţii (în West),irigaţii, investiţii, importuri (din West), învăţământ (mai ales de partid), inflaţii (tot în West căci numai acolo se produc, cea din ţară e bine escamotată sub imensa putere de cumpărare a leului)şi tot felul de . . . inepţii. Nimeni nu-l contrazice, se preocupă de toate ca Stalin de lingvistică deosebindu- se de mentorul său doar prin faptul că darul acesta (lingvistica) i-a scăpat . . .

O anecdotă, scornită parcă tocmai spre a-l lămuri pe românul american de talentele sale oratorice, circulă prin ţară:

- " Stii ce-i aia, the butterfly?"

- "Cum nu, fluturele!"

- "Exact, dar the butterflee?"

- "Nu ştiu, cred că nici nu există aşa ceva. . ."

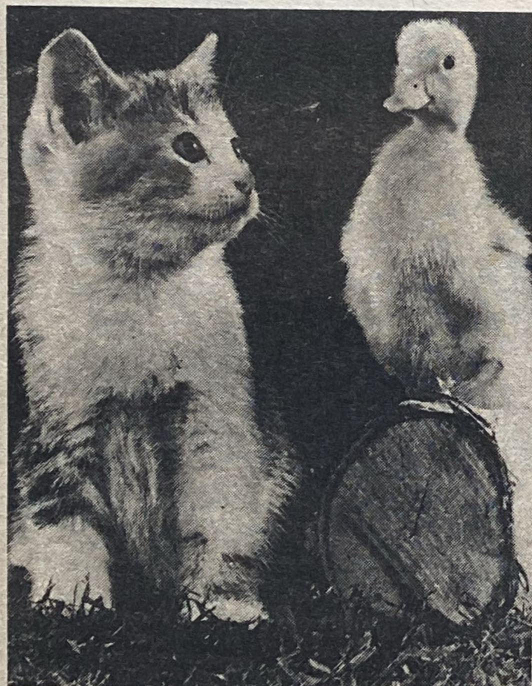
- "Te înşeli, înseamnă "fluturilii!"

Si tot aşa, "veniturili", "esternele", "muncipiu", "prevederili", " desvoltărili", " principiili" , "tutulor" etc., etc., scrima aceasta oratorică se manifestă în toate domeniile, fără competenţă dar cu autoritate conducând economia românească la dezastrul pe care-l cunoaştem cu toţii astăzi; salariul lunar mediu brut pe ţară cca 50-60 dolari, lipsa cronică de hrană(în special de carne şi de legume) prin pieţe şi prin magazine, spaţiu locativ limitat la 10 m2 pe om şi folosirea băilor şi bucătăriilor în comun cu mai multe familli (cum aş dori ca un român american înduioşat şi cuprins de nostalgie şi "colaborare" să trăiască -numai două luni-într-un asemenea apartament. . .) datorii de neimaginat în valută (peste un miliard de dolari numai către West-Germania), investiţii neproductive realizate cu devize grele, etc. Statul având datoria de a exercita asemenea funcţii deosebite ca executivă, legislativă, judecătorească, marele stat vinde gogoşi, merdenele, băuturi, ţigări, şireturi de ghete, brânză telemea, compoturi, pune la dispoziţie lustragerii şi frizerii, etc., întrucît nu are încredere în sectorul şi iniţiativa particulară, originea economiei capitaliste.

Spre a respecta adevărul însă, în ţară şi în capitală mai ales, există şi bună stare cumpărată din datoriile ţării: Mercedesurile negre ale ştabilor, maşinile sport colorate ale copiilor lor (tineri care purtau nume ca Iura, Ivan în anii '50 şi care se alintă astăzi cu nume ca Johny, Bob, etc.), televizoare Phillips şi aer condiţionat, băuturi şi ţigări străine de la magazinele cu "circuit închis", vile la Snagov şi locuinţele lui Malaxa şi Auschnitt în cartierul nordic al Bucureştiului, court-uri de tenis şi bazine de înot îngrădite şi cu miliţian de pază; poate oriunde în lume există asemenea facilităţi private şi exclusive, dar cele din ţara noastră se bucură de trista faimă că reprezintă banii poporului. . .

Toate realităţile descrise au produs o imensă acumulare de amărăciune,de deznădejde în sufletul românului, a proletarului (veritabil) intelectual sau de orice fel din ţară; necazul acumulat e atât de adînc încît pe drept cuvânt,se poate spune că nu există forţă internă care să-l poată zăgăzui. Si atunci cine menţine oare acest decor de dramă, cine împiedică distrugerea "cadrului roşu" sub presiunea poporului nemulţumit? .Răspunsul e simplu: aceiaşi forţă care a menţinut la putere lichelele autohtone timp de secole întregi. Au fost turci, fanarioţi, leşi,unguri şi mulţi alţii, astăzi sunt sovietele; iar gaşca de la Bucuresti în frunte cu Sefu' nu s'ar putea menţine la putere cu atâta incompetenţă şi nepăsare faţă de viitorul ţării,fără a figura pe Statele de plată ale noului imperiu Sovietic, cel mai hrăpăreţ şi periculos colonialist din istoria omenirii.

Constant

POATE EXISTA PRIETENIE INTRE O PISICA SI UN PUI DE RATA? . . .

O FAMILIE DIN RENO, NEVADA, U.S.A. , PRIN DRESAJ, A DOVEDIT CA DA!

"CUVANTUL ROMANESC" A APARUT PENTRU A DOVEDI CU FAPTE CA:

INTRE BINE SI RAU, INTRE DUMNEZEU SI SATAN, INTRE DEMOCRATIE SI COMUNISM, NU POATE EXISTA O ASEMENEA PRIETENIE.

CITITI - ABONATI - RASPANDITI "CUVANTUL ROMANESC"

DE CE NU RÂDE NADIA COMANECI

E o mare întrebare, şi o şi mai mare mirare, care a rămas fără răspuns,atât pentru entusiaştii aplaudatori, din stadion, cât şi pentru sutele de milioane de tele-spectatori,captivaţi de extraordinara performanţă olimpică a tinerei romăncuţe.

Cu performanţa ei olimpică de gimnastică, Nadia Comăneci a atins o culme de care s'au învrednicit puţini sportivi. A reuşit să execute probe de gimnastică perfectă, şi, până la urmă, a câştigat: trei medalii de aur, una de argint, şi una de bronz

Din ziua primei ei performanţe, perfecte, a început să captiveze, să entuziasmeze, şi să devină o vedetă admirată, nu numai în Stadionul Olimpic, din Montreal, ci în întreaga lume, pe calea transmisiunilor de televiziune.Astfel, această straşnică şi minunată romăncuţă, în timp de două sau trei zile, a străfulgerat lumea cu vestea capabilităţii româneşti.

Ceeace a făcut Nadia Comăneci, copila de 15 ani, pentru impunerea în lumea internaţională a numelui de român şi câşigării de prestigiu pentru Ţara Românească, n-ar fi fost în stare să facă nicio propagandă de stat, chiar dacă ar fi cheltuit pentru aşa ceva miliarde de lei.

Suntem mândrii de Nadia şi, dimpreu cu toată lumea românească, împărtăşim şi noi bucuria gloriei ei, personale şi naţionale.

Ceeace lumea a văzut la Nadia Comăneci este o splendidă armonie, de perfecţiune şi superb, care undeva, în chip vizibil şi din nefericire,a fost umbrită sau lipsită de un singur lucru. Şi, anume: în timp ce Nadia a dovedit că este capabilă de o gimnastică extraordinară şi perfectă, ea a mai arătat că nu este în stare de un lucru foarte simplu şi natural: să râdă, un râs sănătos, fericit, şi tineresc. Căci, ceeace s'a văzut la ea n-a fost nimic altceva decât un slab şi nenatural râs, o încercare forţată şi speriată de a râde.

În faţa unui asemenea lucru, spectatorii, şi sutele de milioane de telespectatori din întreaga lume, şi -au pus întrebarea: oare, de ce nu poate râde Nadia Comăneci?

De bună seamă o întrebare foarte naturală şi logică, căci, cine n-a trăit drama şi tragedia dintr'o ţară comunistă nu-şi poate da seama de ce copiii,părinţii lor, şi bătrânii, din România, nu sunt în stare să mai râdă, iar atunci când, dintr'un motiv sau altul, trebue totuşi s-o facă,râsul lor e searbăd şi jigărit.

Nadia Comăneci nu poate râde, cu vioiciunea, cu veselia, şi cu bucuria tinerilor din lumea libera, pentrucă s'a născut şi a crescut într'o ţară a jalei, a oftatului şi plângerii, într'o ţară a mizeriilor de tot felul, într'o ţară a asupririlor, teroarei şi fricii, într'o ţară numită: România comunistă.

Nadia Comăneci nu poate să râdă şi din alte motive, strâns legate de cele amintite. Ea nu ştie decât ceeace a învăţat în sistemul de educaţie comunistă, care i-a predicat, în fiecare zi, dragoste pentru partid şi şefii lui, iar, pe de altă parte, ură pentru toată cealaltă lume nealiniată în frontul comunismului. Ură contra lumii libere care, în limbajul comunist, e lumea reacţionară, capitalistă, şi imperialistă. Lumea,despre care Nadia a învăţat în şcoală, că trăeşte în mizerii şi moare de foame.

E în afară de orice îndoială că, în zilele ei de supremă victorie dela Olimpiada din Montreal, Nadia a văzut şi cunoscut multe şi importante lucruri care nu se potrivesc,deloc, cu ceeace i-a dat educatia comunistă, lucruri pe cari le va tăinui, cât mai bine şi mai adânc, în inimă, ca să nu le vadă partidul.

Nu putem crede că Nadia Comăneci n-o fost încântată nespus de mult, de basmul ei, frumos şi fermecator, dela Olimpiada din Montreal. în care a devenit o tânără regină mondială a gimnasticei. Din nefericire, o regină care, din cauza unei tragice situaţii în care trăeşte dimpreuna cu poporul ei, nu poate avea parte nici măcar de o simplă şi naturală bucurie a tinereţii: ce un râs sănătos.

Serafim Brumar

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

VERSURI

DE S.G. THEODORU

In anul 1973 dl. Stefan Gheorghe Theodoru și-a publicat pe cont propriu primul său volum de VERSURI. Apărut în condiții tehnice fromoase și împodobit cu câteva schițe în peniță de d-na Nina Bogos Theodoru, volumul acesta venea să dovedească prezența unui tânăr poet român de real talent peste hotarele României. Iată de exemplu, închis în patru versuri, un întreg univers poetic:

Tot gândul mi-adunai Părinte, - Si toate câte-am strâns în minte, - Să-ți cer doar una,Sănătate, - Căci de mi-o dai,mi dărui toate.
(RUGAMINTE)

Cu toată dovada unui real și indiscutabil talent în mânuirea versului,ca multor altor mânuitori ai condeiului ce trăiesc dispersați pe întreg globul, i-a fost dat și d-lui Theodoru să trăiască durerea unei răstigniri nedrepte și să se izbească de ucigașul zid al unei tăceri inexplicabile din partea mult-puținei prese de limbă românească de peste hotare. Dar, precum însuși o spune în primele patru versuri din RUGA:

Nu pentru mine Doamne pentru dânșii, - Pentru flămânzii, munții, pentru plânșii, - Pentru ei Doamne eu mă rog de pâine - Si-un adăpost să aibe azi și mâine.

poetul, care nu se face, ci se naște își mărturisește credința și destinul de creator.

Este adevărat că n'avem peste hotare un critic literar care să se ocupe de cărțile ce se publică în lumea liberă de către scriitori români. Credem însă sus și tare că, a trece sub tăcere o carte scrisă de un autor român, sau de a o înregistra la rubrica: "PRIMITE LA REDACȚIE", fără a spune cel puțin câteva rânduri despre ea, este o crimă față de neamul din care ne tragem și ai cărui reprezentanți peste hotare suntem. Si,poetul Theodoru, o spune în prima strofă din RĂSPUNS, cum nu se poate mai bine:

Voi nu știți ce e Tara
Si patria ce este,
Cum nu pricepe fiara
A doinelor poveste.

Țara, am adus-o cu noi când ne-am stabilit, fără de voia noastră, peste hotarele României. Ca atare, trebuie să mărturisim pentru ea. Căci, înainte de a face dovada prezenței noastre în lume, pe plan internațional, avem datoria de a dovedi lumii prezența spiritualității românești în această lume. Si aceasta nu o putem face de cât, scoțând în evidență realizările majore ale confraților noștri de vis și ideal. Si asta, indiferent dacă aparținem, fie unei anumite grupări politice, fie unei anumite grupări religioase. Căci, înainte de a fi ortodoxi, uniți, baptiști, etc. sau, înainte de a fi țărăniști, liberali, legionai, suntem și vom rămâne, asa cum ne-am născut: ROMANI. Si asta, indiferent dacă trăim în Statele Unite, Canada, Franța, Germania, America de Sud sau Australia. Suntem și trăim peste hotarele României, și ca atare, trebue să ne clădim lumea noastră, să avem publicațiile noastre, cărți scrise în limba noastră pentru a ne prezerva, pe cât va fi posibil, atât limba cât și obiceiurile strămoșești.

In poemul :VIAȚA, dl. Theodoru, pune cărțile pe față pe această temă:

Viață nouă'n lume veche
Viață veche'n lume nouă
Eu vă port așa pereche,
Fără noimă, pe-amândouă.

Pentru a putea realiza o literatură românească peste hotare, este necesar de a putea distribui cărțile tipărite. Si cum un oficiu de distribuire a cărții n'avem în nici o țară unde locuiesc Români,publicațiile ce le mai avem pot împlini într'o oarecare măsură acest gol, indicând de se poate,prețul și adresa unde anume pot fi procurate cărțile primite la redacție.

Iubitorilor de poezie, le recomandăm cu căldură cartea d-lui Stefan Gh. Theodoru, pe care și-o pot procura scriind la: SGAT -P. O. Box 354 G.C.S. New York, N.Y. 10017. Prețul $5.00 U. S . A.

Cronicar

* ● *

POPASURI

VASILE POSTEUCA

"O APA ȘI UN PAMANT"
("AMERICA", Nr. 28, 7 Aprilie, 1960)

". . .niciodată nu m'am simțit mai frate cu toți Românii din exil, de-acasă și de pretutindeni, ca acum. In lacrima acestei infinite desnădejdi, invadează încet bunătatea. O dărnicie de om care merge împăcat la moarte. Vreau să strig mai ales celor din generația mea: jos ciomagul!. . ."

MIRCEA POPESCU

"PARTEA LEULUI"
(CUVANTUL IN EXIL: Nr. 19, Dec., 1963)

". . .Nu se poate spune că Românii n'au știut să-și procure, pentru tristele împrejurări istorice prin care am trecut și trecem, mulți, încercați și foarte prețioși prieteni occidentali . . .Mare parte dintre amicii de ieri ai poprului nostru au devenit, însă foști. In cel mai bun caz, ei nu doresc să ia poziție. Se mențin neutri, ca și când indiferența între călău și victimă n'ar fi o formă de complicitate cu primul . . . Cei mai mulți dintre ex-prieteni . . . se înghesuie . . . la pomana reperistă, aleargă, pe spinarea și cheltuiala bietului Român săracul, plătit prost tocmai ca să fie bani de propagandă, la Sinaia ori Constanța . . . In fond, cine fraternizează astăzi cu repereștii, sub pretext că ține la Români și nu vrea să piardă contactul cu "țara", a fost todeauna, mai degrabă decât de partea Românilor, de partea LEULUI: a bănutului, se înțelege . . ."

GEORGE RACOVEANU

"PATRIE ȘI RUDENIE"
("CUVANTUL IN EXIL' Nr. 10, Martie, 1963)

". . . problema fundamentală a omului creștin - mântuirea - nu poate fi dissociată de problema patriei și a neamului din care face parte. Mântuirea se operează individual. Dar ea e în funcție și de viața pe care individul a trăit-o. Și atunci întrebarea: PATRIA (cerul și pământul, văzduhul spiritual al țării) și NEAMUL (rudenia, strămoșii din noi) influențează ele pașii vieții noastre? De ce se vorbește de laude aduse lui Christos cu INIMA ROMANA? De ce Noul Testament ne înfățișează, ca în ghicitură, defilarea neamurilor înaintea tronului Judecătorului suprem unde acestea vor pune înainte gloria și onoarea lor, adecă SPECIFICUL și UNICUL lor? . . .

ÎNSEMNARI DESPRE OAMENI SI CARTI

MIRCEA ELIADE — "PE STRADA MANTULEASA", "CAIETELE INOROGULUI"

Fac parte dintr'o generație care a crescut fascinată de romanele lui Mircea Eliade.El aducea în literatura acelor ani o notă de exotism,un fel special de a privi viața,dragostea, moartea.

Am citit încă dela apariție;ISABEL SI APELE DIAVOLULUI , MAITREYI, INTOARCEREA DIN RAI, HULIGANII , SARPELE , DOMNISOARA CRISTINA, NUNTA IN CER,SECRETUL DOCTORULUI HONIGBERGER,etc.Am vrut să studiez filozofia ca să pot beneficia de îndrumările lui. In 1940,când m-am înscris la Universitate,Mircea Eliade plecase în străinătate. Am regretat.Mi-au rămas cărțile lui.In închisoare am povestit de nenumărate ori Maitreyi,Nuntă în cer.Dacă mă gândesc,Nuntă în cer a fost pentru mine,de multe ori,cutia de rezonanță a dorinții unei altfel de vieți.

Dar despre toate astea, poate,voi scrie mai mult altădată.

In 1969 a reapărut în librăriile românești o parte din literatura lui Mircea Eliade.Era o reconsiderare impusă de prestigiul scriitorului și de intenția asocierii lui la preamărirea unor anumite personalități. S'a publicat atunci și un interviu luat lui Mircea Eliade de Adrian Păunescu. Deși,mai târziu,am aflat că Mircea Eliade n-a agreeat cu modul de prezentare și conținutul declarațiilor apărute,totuși am înțeles chiar atunci,din răspunsurile date, cu toate răstălmăcirile făcute,că scriitorul se menținea într'o anumită rezervă, că nu înțelegea să-și dea girul pentru schimbările petrecute în România după 1945. In străinătate m-am lămurit complet asupra acestei probleme bucurându-mă pentru poziția de înaltă principialitate,de nešovăelnică atitudine românească, de apartenență la exilul românesc. Evident, această participare e conformă temperamentului său. Mircea Eliade n-a fost și nu este un zgomotos.El e un om de studiu,un pasionat al scrisului, al căutărilor profunde.Dar contribuția lui la literatura și spiritualitatea românească e uriașă. Numai faptul că Mircea Eliade continuă să-și scrie cărțile literare în românește constituie cea mai bună dovadă a acestei contribuții.El nu s'a oprit aici.Cu mult curaj a dezvăluit românilor din exil și a însemnat pentru posteritate drama pe care a trăit-o în țară omul simplu,cetățeanul cuminte după anul 1947.

"PE STRADA MANTULEASA" E CARTEA IN CARE MIRCEA ELIADE A ATRAS ATENTIA,INCA DIN 1967,asupra suferințelor pe care un regim,fără nici un suport civic,impus din afară le poate pricinui tuturor cetățenilor neînregimentați și chiar propriilor lui partizani,striviți de caruselul schimbărilor dela o zi la alta,de suspiciunile de tot felul.

Povestea lui Zaharia Fărâmă,a foștilor lui elevi, deveniți membri ai partidului comunist,ofițeri de securitate,interogările la care e supus,participarea la anchete a unor cadre superioare din aparatul de stat și partid,prezentate cu un anumit umor, ce fac din această carte un puternic rechizitoriu al regimului stalinist din România.

Scrisă pe o distanță de 12 ani,cartea beneficiază de o cunoaștere profundă a realității,topită și turnată în tiparul artei adevărate.

Fiecare român din exil trebuie să citească această carte ca să înțelegă și să nu uite necazurile care au căzut pe capul oamenilor noștri după anul 1947.

Alexandru Ionescu Lungu

RASTIGNIREA ROBILOR

DAN CORNELIU

CONTINUARE DIN NUMARUL PRECEDENT

....In fond nu era vorba de decât de năutfiert fără nimic altceva decât sare ș. obișnuita bromură.In loc de grăsime sute și mii de gărgărița pluteau peste zeama fierbinte , pe care condamnații,în timp ce se încolonau pentru a fi gata de plecare,o sorbeau în grabă pentru a nu se răci.

Ajunși în dreptul porții, sub lumina puternică a reflectoarelor, priveau cu toții din mers,spre baraca din dreapta,în fața căreia, sute de alți condamnați,tremurând de frig așteptau cu nerăbdare să fie strigați pentru a li se da pachetele trimise de cei dragi,pentru a le mai prelungi cât de cât viața.

-Să știi bade Nicoară, că astăzi mi-o venit și mie pachet,se auzi deodată vocea lui Ieremia Vasile,un țăran de prin părțile Maramureșului, adresându-se consăteanului din dreapta lui în timp ce ieșea pe poartă.

-Să dee Domnul,dar nu-mi prea vine-a crede. Si-apoi lasă mai bine să aibă muierea pentru prunci,că noi ne-om descurca cum o da Domnul,îi răspunse îndată moș Nicoară, abia deslipindu-și buzele sub mustățile mari și negre ca pana corbului.

Cum au ieșit pe poarta de sârmă ghimpată a lagărului,condamnații se îngrămădeau, lipindu-se unii de alții,pentruca vântul să nu răzbată printre ei și izbiți în față de neaua viscolită înaintau tăcuți,destul de greu printre troienile ce acoperiseră drumurile ce duceau la Canal.

Securiștii din cauza gerului, nu mai mergeau ținând pistoalele mitralieră în poziție de tragere,ci le țineau agățate de umăr,peste șubele groase,de blană de oaie.

Zăpada viscolită de vântul ce șuera ca un turbat,învolbura în mantia albă trupurile istovite și înghețate ce încovoiate se avântau pe un drum care pentru mulți era fără de întoarcere.

După ce au mers cale de un ceas,iată însfârșit au ajuns pe malul canalului, în adâncul căruia,la luminile reflectoarelor, escavatoarele mușcau gemând din pământul înghețat și-l asvârleau apoi în vagoanele împinse de locomotiva ce abia se mai vedea în volbura aburilor ce ieșiau din ea.

După ce comandantul gărzii ce forma cordonul de pază,a descoperit drumul ce ducea jos în chiunetă, fiind săpat piezis în malul stâng al canalului,s'a oprit în capul coloanei și făcând semn cu mâna a ordonat condamnaților să coboare pe el pentru a continua să meargă mai departe pe fundul chiunetei până ce ajung la alt drum ce ducea pe celălalt mal al canalului unde brigada " R4 " avea sectorul de muncă.

Această brigadă era formată în majoritate din condamnați proveniți din rândul țăranilor și era destinată pentru descărcarea vagoanelor în timpul nopții.

Toți erau condamnați politici, în afară de brigadier.

Drumul prin chiunetă era foarte anevoios. Troienele de zăpadă,acoperind denivelările săpăturilor, făceau ca oamenii adeseori să se împiedice și să cadă lovindu-se sau scrântindu-și picioarele.

Viscolul sufla puternic din față. Condamnații mergeau din ce în ce mai greu gândindu-se fiecare,așa cum se gândeau de ani întregi, la cei dragi de acasă și la mult așteptata eliberare.

La un moment dat,huruitul escavatoarelor și buldozerelor nu se mai auzea deloc. Nici luminile reflectoarelor nu se mai vedeau.Brigada "R4" se îndepărtase deacuma de ele și înainta greoi prin zăpada viscolită,pe drumul ce începuse să urce pe celălat mal al canalului.

Era o liniște de mormânt,sinistră și rece,tulburată doar de vântul ce șuera nebun.Deodată în noapte se auzi un scâncet,apoi un țipăt,un strigăt de durere, apoi un altul și altul și altul,până când totul transformase într'un cor de geamăte sfâșietoare.

Trupuri zdrobite și sfârtecate de roțile vagoanelor,împinse de o locomotivă obosită și mută,zăceau pe zăpada înroșită de sânge, drept cumplite mărturii a unei tragedii sfâșietoare.

După ce garnitura de vagoane încărcate cu pământ a trecut,liniștea s'a așternut din nou peste tot. Condamnații și securiștii scăpați ca prin minune nevătămați,se ridicau înebuniți de groază și muți priveau neputincioși la cei ce se mai svârcoleau încă,înainte de a-și da sufletul,împroșcând cu sângele lor cald și nevinovat zăpada, din care nourași de aburi se ridicau pierzându-se,duși de vânt,în noaptea aceea tristă și plină de durere.

....

Trecuse orele două din noapte.In corpul de gardă a lagărului "Poarta Albă" securiști și milițieni,buimăciți și speriați se repezeau în grabă și luându-și pistoalele și puștile mitralieră se îmbulzeau pe ușă alergând spre poartă.

"Să se dea alarma" "Alarma, alarma". "Toată lumea la posturi",La posturi,la posturi",țipa cu disperare ofițerul de serviciu în timp ce tălăngile dela posturile de pază de pe traseul gardului de sârmă ghimpată ce împrejmuia lagărul ,erau bătute cu disperare,împânzind noaptea cu sunetul lor sinistru.

Condamnații ce așteptau încă în fața barăcii de lângă poartă să li se dea pachetele, au fost imediat izgoniți și trimiși la barăci.

Mulți din ei plângeau de durere că au pirdut încă o noapte de somn și nici măcar n'au avut bucuria să primească,cât de cât din pachetul pe care cei de acasă cu atât de mari sacrificii îl trimesese.

Intre timp pe drumul ce trecea prin fața lagărului,securiștii așezați în poziștie de luptă,stăteau cu degetele pe trăgaciul armelor gata să declanșeze focul ucigător.

"Atenție la stânga" urla cu tărie un alt securist. "Hoții au dezarmat paza și înaintează să atace colonia". "Aprindeți reflectoarele" și "Trageți rachetele să lumineze terenul".....''Atenție, atenție''....''Hoții se apropie din ce în ce mai mult". "Fiți gata"......................

In depărtare,la trei,patru sute de metri,pe drumul ce venea din partea stângă spre lagăr,un grup de condamnați și securiști răsfirați pe tot drumul se apropiau înpinși de viscol,spre lagăr.Ca niciodată însă,securiștii erau amestecați cu cei condamnați,ca și când ar fi fost luți prizonieri.Era un tablou deadreptul uluitor. Ceva încredibil! Condamnații aduceau târând după ei, pe cei loviți și răniți,iar unii din ei aduceau chiar securiști răniți și pistoalele mitralieră găsite printre cadavrele sfârtecate de roțile vagoanelor ce-i surprinse-se în canal.

Nimeni n'ar fi putut crede că ceeace vede este o realitate. Osândiții aduceau pe brațe pe ucigașii și armele lor ce deatâtea ori îi secerase! Ceva întradevăr de necrezut.

Pentru cei condamnați însă,care de ani de zile erau "spălați la creer" și trupul lor devenise insensibil torturilor, totul era ceva normal și firesc să se întâmple.Ei nu aveau voie să fugă,profitând de o situație.

In sârmă când intrau, nu făceau aceasta cu gândul de a evada ci se avântau în ea pentru a da ultimul tribut morții, adică viața! Viața Omului ce-a fost odată și-acum a devenit un simplu obiect,un robot ce nu mai judecă ci acționează în mod mecanic sub impulsul reflexelor condiționate.

Ei știau că sunt condamnați! Iar locul condamnaților este numai în lagăr.Așa le-au spus judecătorii,așa i-au educat securiștii în timpul cercetărilor și reeducărilor, așa i-au format stăpânii durerilor și suferințelor lor.

Astfel stând lucrurile, ridicându-se din mijlocul celor zdrobiți de roțile trenului,ei n'au cugetat să fugă. De altfel nici n'aveau unde. Fugeau dintr'un lagăr mai mic în lagărul cel mare, unde desigur și suferințele erau mai mari , așa că au lăsat totul pe seama picioarelor care știau pe dinafară drumul, fără a mai avea nevoie nici măcar de ochi sau creer.

Odată ajunși în apropierea primei poziții ocupate de securiști,nici nu s'au sinchisit de țevile puștilor mitralieră ce stăteau amuțite sub privirile încremenite ale securiștilor și trecând mai departe se îndreptau tăcuți spre poarta lagărului.Intre timp unul din securiștii din cordonul de pază a brigăzii "R4"a raportat ofițerului de serviciu ce-i ieșise în cale cu arma în mână,despre cele ce s'a întâmplat.După ce au intrat înăuntrul lagărului, condamnații au fost încolonați și numărați de un subofițer care ducându-se în grabă la ofițerul de serviciu i-a raportat scurt:

-"Șapteșopt prezenți,paișpe evadați!......................

Imediat un pluton de securiști și milițieni au plecat în grabă în zona respectivă cu scopul de a prinde pe cei "paișpe evadați".

Ajunși la locul tragediei au făcut cordon în jurul cadavrelor sfârtecate ce abia se mai vedeau sub zăpada se mai vedeau de sub zăpada viscolită peste ele.

-Tovarășe sergent major se auzi în noapte vocea unui securist,fii atent,uite colo pă zăpadă mișcă unu fără picioare! Ai grije să nu fugă.

-Am înțeles,să trăiți tovarășe locotinent,lăsați-l pe mâna mea!......................

Pe malul drept al Canalului la rampa de descărcare,o garnitură de vagoane cu roțile pline de sângele ce înghețase pe ele,aștepta să fie descărcată.Mecanicul locomotivei,habar n'avea de cele întâmplate.Se gândea că poate a greșit rampa unde trebuia să oprească. Dar, nu! Si-a zis el după ce a dat o raită cu privirea în jur.Eu am oprit bine.Poate că brigada s'a rătăcit din cauza viscolului și v'a mai întârzia puțin. Asa că...am să mai aștept! Trebuie să vină! "Hoții" nu știu ce-i ăla viscol!

....

A doua zi în Ajunul Anului Nou,în baraca brigăzii "R4" cu câteva cărți poștale în mână,striga din pragul barăcii către condamnații ce erau încă nedesmeticiți din grozăvia prin care trecuse:

-Fii atent aici,hoțule la mine,că nu strig de două ori.

-Ieremia Vasile !

Liniște.N'a răspuns nimeni.

-Pop Simion !

Liniște.N'a răspuns nimeni.

-Bogdan Ion !

Liniște.N'a răspuns nimeni.

-Bă ! Se răsti brigadierul,ce nici unul nu mai aude?

-Sunt ăia morți, domnule brigadier,răspunse aproape în cor,câțiva condamnați.

-Si ce,dacă's morți,nu mai au urechi? Lasă că-i aranjez eu ! Si rupând cărțile poștale le-a aruncat jos în noroiul ce se făcuse în baracă din cauza zăpezii ce-o băgase viscolul prin crăpăturile uși.

Câțiva condamnați apoi, s'au aplecat și strângându-le de pe jos frânturile le-au refăcut pentru a afla adresele familiilor

Una din ele, cea adresată lui Ieremia Vasile,avea un cuprins care a înduioșat pe toți până la lacrimi.

....

" Dragă Vasile și iubitul nostru tătic.

Dragomirești, 10 Dec.1951.

Amu iaca s'a făcut tri ani și-un fârtai decând soarta ne-o despărțit și te-o dus în cea grea robie.Peste noi o trecut mult necaz,dar Bun îi Domnu și-om scăpa dă tot răul.Să știi c'o murit moșu lu mama Mărie.L-o găsit pușcat pă malul Izei. Io decând te-a dus pre tine stălogul o fost tăt gol și podrumul tăt așa.Dă ziua ta ți-o trimis badea Ionuț câta clisă și-o țâră de pită,iar mama Măria ți-o pus tri ouă,un colac și ceva nuci.Eu am bolit amu un an și-am rămas biteagă dă nu văd bine.Si pruncul cel mic o fost la fel,dar amu s'o înzdrăvenit.Smărăndița și cu Dănuț n'or putut merge în toamnă la școală.Nu i-or primit cei dela stăpânire. Or zis că-s prunci de dușmani ai poporului.Tu când ai dă gând să vii acasă? Pruncii s'or făcut mari și tătă ziua să uită pre uliță să te vadă când vii.Bocesc mereu și-s plini de dorul tău.Eu le-am spus că ești dus cătană la stăpânire,dar c'o să vii curând.In tătă seara facem rugă la icoană pentru tine să te țână Domnu în sănătate și să te feară dă cele răle și necurate. Când om primit carte dăla tine,multă bucurie o fost pre noi,dar s.o gătat repede.Noi vroiam să te vedem pre tine,dar o da Bunu Domnu să trăim și vreme dă cea bună.La mulți ani ,Văsile. Te sărută,a ta muiere Ana și pruncii tăi,

Gheorghe,Dan și Smărăndița

* Pagini dintr'o carte ce va apare în curând și va desvălui lumii libere,suferințele și jertfele unui popor trădat și vândut anticristului.

CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Intre evenimentele a căror semnificație depășește caracterul local, se poate numi și realizarea din ultimii ani ai "Asociației Culturale Române" din Hamilton, Ont.Canada.

La o distanță de câțiva kilometrii, între comunitățile românești din Toronto, Kitchener și Hamilton, se află acest ',Centru Românesc"

Caracterizat peisajului canadian, drumul ce duce la acest "Centru Românesc" șerpuește pe după coline, pe largii câmpii, împrejmuit și străbătut de pomi. Pentru vi-

zitatorul care trece pentru prima dată prin această regiune, îi amintește de plaiurile Transilvănene.

POIANA ROMANEASCA

Din șoseaua principală intri pe un drum strâmt bătătorit cu pietre. Pe amândouă părțile, pereți de pădure tânără din care țâșnesc noaptea licurici. După vreo 200 metri apare un luminiș în stânga. O poiană largă care a fost ca tot terenul din jur, pădure deasă. Pe malul râulețului care traversează proprietatea, sunt așezate "trailers" un bazin de înot ultramodern o hală încăpătoare cu sală de spectacole, de sport, bibliotecă, bucătărie, etc., care spun noului venit că este o legătura între frumusețea naturii și confortul imbietor al vieții moderne. Sub copacii din fața halei stau cochet și practic mese rustice vopsite cu tricolorul românesc. Pe toată pajiștea verde, straturi de flori, și copaci. Neobosiții realizatori, au pus pecetie românească și creștină în mijlocul acestui colț de natură, prin ridicarea a două troițe. Una de piatră, așezată pe o mică ridicătură de pământ, în memoria fraților noștri uciși de regimul comunist, în închisori, deportări, ori alte locuri de osândă.

Alta, din lemn, care străjuește și sfințește locul celor trei steaguri: român, canadian și american, ce fâlfâesc deasupra câmpului de odihnă din zori și până noaptea.

TABARA DE VARA

Organizată în fiecare an, la Câmpul Românesc, timp de o săptămână de zile. In fiecare zi, toată lumea, tânăr sau bătrân se scoala la orele 8.00 dimineața în sunetul goarnei care anunță începutul unei zile plină de activități, care continuă până când, liniștea serii este răsfățată de dangătul clopotelor. Toată lumea din câmp trece râulețul pe podul de lemn acoperit de sălcii plângătoare și se urcă pe o colină care domină vederea întregului câmp. In vârful ei, o poieniță gătită cu un covor de margarete și în mijloc, capela modestă unde se fac slujbele religioase, precum și rugăciunile de dimineată și seară.

"Omul sfințește locul" este proverbul izvorât din înțelepciunea strămoșilor noștri. In acest loc de odihnă, întâlnești pe lângă români, canadieni care se desfată in omenia românească; voie bună, prietenie și respect, mâncări tradiționale, glume și cântece, sunt alternate cu schimburi de idei, de preocupări și informații privind istoria și cultura neamului românesc.

Capitalul principal întrebuințat în acest câmp, a fost munca voluntară a unui grup grup conștient, decis și unit.

Se poate spune că după Vatra Românească, ce polarizează viața emigranților, a refugiaților și a descendenților lor, Asociația Culturală Română, este cea mai promițătoare realizare a sufletului românesc pe acest continent. Fără exagerare ocazională, se pot folosi cuvintele poetului Vasile Posteucă, spuse în altă ocazie: "Dacă dorești să faci o baie de românism, du-te la Hamilton."

Eugenia USERIU

AL IV-lea CONGRES AL LIMBII ROMÂNE

Montreal 31 Iulie, 1 și 2 August 1976

CUVANT DE DESCHIDERE

Gheorghe Popescu BOTOSANI

Stimate Doamne, Stimați Domni,
Frați Români.!

Este pentru mine un moment de mare satisfație, când deschid astăzi, aici la Montreal, al patrulea Congres al Limbii Române.

Primele trei congrese s'au ținut în anii precedenți, la Kichener - Ontario, în mijlocul unei comunități de Români, din Banatul Instrăinat. Aceștia n'au trăit, niciodată, în cuprinsul României, dar păstrează cu sfințenie obiceiurile și limba strămoșilor, pe care o vorbesc tot timpul, dela mic, la mare. Pilda lor este fără pereche, printre toate obștiile românești din afara hotarelor țării.

De aceia, nu pot scăpa acest prilej nimerit, fără să le aduc prinosul meu de recunoștință, pentru credința cu care-și apără graiul ancestral, de uitare sau stricăciune.

Congresul Limbii Române s'a constituit în anul 1973, din inițiativa luminată a unui număr de buni Români, în frunte cu P.S. Episcopul Valerian Trifa.

Vizionar și precursor, Părintele Nicolae T. Tănase a fost, timp de peste douăzeci de ani, animatorul neostenit al ideii de cultivare a limbii noastre în exil, și transmiterea ei tinerelor vlăstare, născute pe meleaguri străine. Cu credință de apostol și răbdare de mucenic, el a predicat în diasporă, datoria noastră, a tuturor Românilor, de a vorbi, gândi și scrie românește, în viața noastră de toate zilele printre străini.

Se cuvine cu prisosință, să aducem astăzi, Părintelui Tănase, omagiul nostru recunoscător, pentru lupta sa, dusă în afirmarea graiului românesc, și prin aceasta, păstrând vie conștiința națională.

Eruditul nostru compatriot din Argentina, Profesorul D. Găzdaru, filolog și linguist de renume internațional, scrie într'un articol intitulat "Limba și Nația", publicat recent : "Limba nu numai indică nația, ci se identifică cu ea.' "Nu numai la figurat, ci și la propriu, limba este pe rând":

"Vocea sângelui,
"Vocea patriei,
"Vocea constiinți naționale."

La aceste principii fundamentale, aș adăoga că limba este cheia unei civilizații. Numai cu această cheie, se poate deschide sufletul unui popor. Puterea lui de creație se manifestă prin limbă, și tot prin ea, se exprimă simțirea și gândirea lui, autentică.

In decursul istoriei sale vitrege, poporul român și-a dat seama din plin, că limba sa este cea mai prețioasă comoară, de care dispune. Contra tuturor împilărilor, a păstrat-o vie și nealterată, și prin ea, a reușit să-și păstreze individualitatea sa etnică, dealungul secolelor. Unitatea limbii române în spațiul carpatic și balcanic, este neegalată încă, de nici o altă limbă națională. Timp de veacuri, ciobanii români cu turmele lor, au cutreierat liberi, munții noștri, și în strânsă legătură cu populația din diferitele regiuni ale țării, au fundat o limbă unică, pe deasupra granițelor politice și a capriciilor geografice.

Această unitate de limbă a fost un factor decisiv, în ființa Românilor pentru reîntregirea neamului într'un singur stat, liber și independent.

Aici, sub ochii noștri, avem un exemplu grăitor, asupra puterii limbii naționale de a păstra cultura și naționalitatea unei populații. După două secole de rezistență, în condiții grele limba franceză a ajuns să fie recunoscută, la egalitate, ca limbă oficială în societatea canadiană. Prin acest bilingualism, două culturi superioare se pot manifesta competitiv și creator, îmbogățind patrimoniul spiritual al Canadei, și într'un viitor mai îndepărtat, vor realiza, desigur, o sinteză inedită a unei noui civilizații.

De aceia, cuceritorii și asupritorii neamului nostru, totdeauna, au încercat să distrugă această armă miraculoasă de apărare a unei nații.

Chiar în acest secol, presupus a fi de progres și libertate, poporul nostru a avut să suporte două încercări sălbatice din partea străinilor de a ne desnaționaliza prin falsificarea și denaturarea limbii românești,

Prima încercare disperată, din epoca contemporană, de a distruge limba și cultura Românilor din Ardeal și Banat, a fost ofensiva fanatică a guvernului maghiar dela Budapesta, în frunte cu contele Tisza, aprig dușman al neamului nostru.

In orbirea urii lor hunice, au mers atât de departe, împotriva limbii române, încât au interzis, prin lege, până și inscripțiile românești de pe crucile din cimitire. Recent, istoricii români din țară au publicat o binevenită lucrare, în care se dă, pe bază de documente istorice autentice, lista completă a tuturor măsurilor de prigoană legale unguresti, din acea vreme. Descendenții de astăzi, ai acelor "cruzi tiranii", de atunci, fie că sunt comuniști, sau exilați, se agită, mână în mână, pe străzile din Washington și New York, -cerând, protestator, "civil rights" pentru ungurii din România.

Intre cele două războaie mondiale, propagandă revizionistă maghiară pretindea, pur și simplu retrocedarea Ardealului, și nu a afirmat niciodată, că ungurii rămași în România Mare, nu se bucurau de depline drepturi cetățenești, pentru că le avea, la fel ca Românii.

Ceiace pretind ungurii de astăzi, vădit instigați de Rusia Sovietică, nu sunt de fapt, drepturi civile, ci privilegiile inadmisibile, pe care regimul comunist dela noi, li le-a acordat, cu neîngăduită ușurință în anul 1948, și pe care, tot acest regim, le-a anulat după anul 1965.

Regiunea autonomă maghiară, creiată atunci, în inima Ardealului, ca un stat în stat, de către partidul comunist, nu avea nici o justificare istorică, politică sau administrativă. A fost doar, un act anti-național, printre multe altele, din acea vreme, făptuite de partidul comunist dela noi, în frenezia preluării integrale a puterii politice în România și a mitului "tovărășismului internațional", astăzi pe cale de a fi părăsit de multe partide comuniste din Europa.

Anularea privilegiilor maghiare din țara noastră, a fost un act de reparațiune, față de caracterul național, de nediscutat, al Statului Român, în care națiunea română constituie majoritatea covârșitoare a populației.

La invitațiile mieroase ale unor colaboratori ai guvernului comunist dela București, ca exilul românesc să se alăture luptei împotriva diversiunii unguresti, condusă tot de un guvern comunist, noi le răspundem clar: "Voi i-ați învățat pe ungurii dela noi, cu privilegii. Tot voi, trebuie să-i desvățați."–

A doua încercare de a distruge, prin denaturare, limba română, s'a făcut în vremea noastră, de Rusia Sovietică, prin interpușii ei, comuniști, instalați la putere în țara noastră, de către armata sovietică de ocupație. Uneltele servile ale lui Stalin, au pornit în anul 1948, o dementă campanie de slavizare a graiului românesc, prin toate mijloacele. Falsi savanți și scriitori renegați, s'au pus pe lucru să dovedească origina slavă a limbii noastre și să o modifice artificial, în structura ei autentică. Această descreierată acțiune a durat mai mult de zece ani, până a fost oprită, de tot acei ce o Începuseră Tovarășii dela noi, și-au dat seama că se mersese prea departe, și că pe această cale, vor ajunge să impună poporului o limbă, pe care nu putea să o înțeleagă, și nici să o vorbească

Cu toate că slavizarea planificată a limbii noastre a fost încetată acum vreo cincisprezece ani, denaturarea ei, a continuat până astăzi, din cauza sectarismului ideologic-materialist al regimului comunist. Sub regula cenzurii și securității, tot ce se vorbește, se scrie sau se publică oficial, trebie să întrebuințeze un fel de jargon tabu, stereotip, sec și abstract. Cuvinte fără viață și fără înțeles clar, greoaie și urâte, sunt introduse în mod arbitar, în limba actuală din țară, în asa măsură, încât întreaga sonoritate și vioiciune autentică, a graiului nostru ancestral, este fundamental alterată.

A citi presa din țară și diversele publicații controlate de comuniști, devine un calvar mintal, pentru orice Român, care-și cunoaște bine limba sa maternă.

Limba noastră a fost creiată și cizelată timp de veacuri, de sensibilitatea și imaginația poporului român.

Este o limbă senină, melodioasă, plină de nuanțe fine și spirit subtil. Darurile naturale ale Românului, omenia și viziunea sa poetică, au impregnat graiului nostru o notă de voioșie metaforică și de prietenoasă apropiere umană.

S'a zis, cu drept cuvânt: "Românul s'a născut poet", și limba vorbită de el, căutat totdeauna, să exprime poezia din sufletul său. Imagini și metafore au fost cu predilecție întrebuințate de el, chiar și în vorbirea simplă, de toate zilele. Poezia noastră populară este o comoară de forme poetice, minunat de frumoase, neegalate de nici un alt folclor al limbilor neo-romanice.

Si un asemenea dar al geniului creator românesc, este astăzi, în pericol să fie siluit de barbaria sectară a unui sistem importat, cu totul străin de firea și aspirațiile românești.

Din această succintă prezentare, se desprinde ușor obiectivele Congresului Limbii Români.

Românii liberi din afara granițelor țării, au o supremă datorie de a lupta pentru apărarea și păstrarea limbii noastre ancestrale. Poeții, scriitorii și educatorii români din lumea liberă, trebuie să o cultive în toată puritatea ei, în operile și activitatea lor.

Cum puterea de creație, autentic românească, a celor din țară, este subjugată de tirania comunistă, -revine celor liberi din exil, misiunea înaltă de a produce opere nepieritoare, purtând pecetea nobilă a geniului atavic românesc.

Sunt încredințat că lucrările acestui Congres se vor desfășura în direcția acestor înalte obiective.

Contribuțiile prezentate, vor fi primite de noi toți, cu interes și prietenie. Discuțiile asupra lor vor fi constructive, în spirit de fraternitate românească.

Poporul român trăieste vremuri tregice, necunoscute încă în istoria lui atât de încercată. Amenințat până în existența lui spirituală și fizică, de dușmanii ireductibili, el nu se mai poate rezema pe prietenii credincioase, în lume.

Singura lui speranță este în Dumnezeu și în el însuși, de a rezista până la capătul acestui prăpăd, fără a-și pierde ființa și țara străbună.

Noi, cei liberi, trebuie să fim la înălțimea suferințelor lui. Aceasta o putem face, numai fiind uniți, în fața dușmanului. Orice diviziune dintre noi, în aceste împrejurări decisive pentru neamul nostru, constitue, de fapt, o crimă de "les-națiune".

Trăiască România Liberă și Independentă!

•••

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

GERMANIA DE EST

* In a doua săptămână a lunei August,guvernul Democrat al Germaniei de Est, a sărbătorit cu mare gălăgie,așa zisul eveniment și succes al "frontierii moderne". Cine nu știe despre ce este vorba,le spunem noi, este groaznicul zid din Berlin, ce desparte două lumi. Lung de peste 48 km., făcut din blocuri de beton și înarmat cu cu posturi de mitraliere, mine și sârmă ghimpată

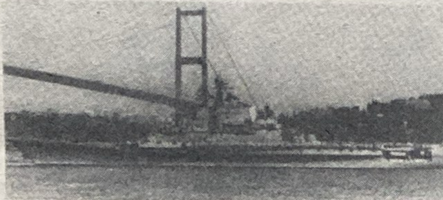

Acest zid al rușinii,cât și restul frontierii de încă 112 km., este astăzi una dintre cele mai păzite frontiere din lume. Cu toate acestea însă,peste 5,000 de persoane au reușit să fugă în Germania de Vest,din anul 1961,de-când a fost ridicat "zidul rușinii". Mulți, foarte mulți însă,au căzut uciși pe această groaznică frontieră.

UNIUNEA SOVIETICA

* Unul dintre cele mai noi vase de război sovietice,a trecut luna trecută prin strâmtoarea Bosfor,mărind numărul flotei sovietice din Mediterană la 56 de vase de război, în comparație cu cele 43 vase a forțelor navale americane. Este vorba de portavionul Kiev,cu un tonaj de 40,000.

După analizele experților militari,acest portavion este destul de mic ca să poată trece prin canalul Suez și să se atașeze flotei sovietice din Oceanul Indian. In Oceanul Indian,Rusia are o flotă de șase vase de război,iar Statele Unite are nouă,incluzând portavionul ranger de 80,000 de tone.

Port avionul Kiev

EUROPA DE EST

* Speranțele pe care Vestul le-a văzut,după conferința partidelor comuniste din Berlin,că Uniunea Sovietică,va pierde controlul țărilor de sub orbita ei,pare a nu se materializa.După declarația unui diplomat sovietic,"dacă o situație similară ca cea din 1968 din Cehoslovacia,se repetă,Rusia,va recționa cu forțele armate și "va restabili ordine".

CEHOSLOVACIA

* Ziarul Rude Pravo din Praga,pe data de 4 August,atacă așa zisa "mania a spionilor" din Germania de Vest. Este vorba de un atașat comercial cehoslovac,care a fost arestat în Berlinul de Vest și cercetat,în legătură cu un caz de spionaj.Culmea obrăzniciei,ziarul se întrebă:"unde sunt angajamentele luate la Helsinki?,unde sunt principiile care obligă pe țările semnatare,să respecte libera călătorie a oamenilor?

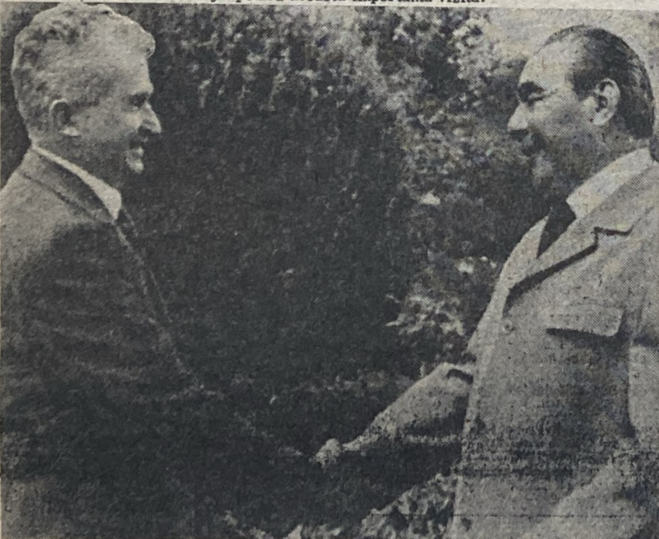
La fel ca Rude Pravo,ne întrebăm și noi: oare aceste principii trebuiesc respectate numai de țările din vest?,chiar și atunci când agenții comuniști sunt prinși cu mâța în sac?.

ROMANIA

* Agenția Agerpres,comunică pe data de 3 August,că tovul Ceasescu,a fost chemat la ordin de Brezhnev,tocmai în Crimeia la Yalta,unde "Seful sefilor",se odihnește.

Ceasescu însoțit de Elena Ceașescu,a aterizat pe aerodromul Simferopol din Yalta, fiind întâmpinat de Nikolay Kirchenko,candidat C.C. al P.C. al Uniunii Sovietice, cât și alți căței mai mari sau mai mici.

Brezhnev,nici nu s'a deranjat pentru această importantă vizită.

CEAUSECU și BREZHNEV

PE SCURT DIN ȚARĂ

* RadioBucurești anunță pe data de 18 Iunie,că la Paris s'a deschis în acea zi o expoziție intitulată"Omagiu lui Brâncuși", cu lucrări din partea sclupturii contemporane române. Expoziția cuprine 56 de lucrări în lemn,marmoră și bronz, spune comentatorul. La această manifestare au participat membrii ai Institutului Academiei de bele arte, din Franța,iar din partea României,în afară de agenți și securiștii ambasadei, au luat parte scluptorii M. Constantinescu și I.Vlasiu și critici de artă I.Frunzeți M.Deac și D.Haulică. (Nu știm dacă din lotul acestor priviligiați , au putut scăpa unul).

★★

* Emisiunea postului de radio Moscova,în luna Iunie, transmite în limba română, un program de muzică populară,cântată de Nadejda Cepraga,din Moldova Sovietică.Notăm parte din refrenul cântecului "Mărțișor" compus de Eugeniu Dogaru. -Tot în țara asta-Numele tău e Nistru-Numele tău e Codru-Numele tău e Doina -Toate sunt doar una- E Moldova mea-..(Se vede de la o poștă că compozitorul e un rusnac sadea).

* Postul de radio București comentează prin F. Potra și V.Sava,pe data de 20 Iunie,tema"Arta filmului, arta de cultură militantă". Extragem următoarele comentarii"...lucrările congresului educației politice și a culturii socialiste,prin expunerea tov. Ceaușescu arată că arta trebue să fie tipică și inclusiv arta cinematografică, de pe pozițiile militante, revoluționare ale unor artiști,regisori,scenariști,care au la temelia formației lor filozofice,a concepției lor despre lume, materialismul dialectic și istoric"(Fără această"temelie",am mai spus înainte,că astăzi nu poți scri,face pe artistul ori regisorul).

★★

* Agenția de presă Agerpres,anunță pe data de 2 August,că tovul Ceașescu în drum spre Yalta,a făcut o vizită la Chișinău,întâlnindu-se cu I.I.Bodyul,primul secretar al P.C. al Moldovei Sovietice.Atât la banchet, cât și'n vizitele făcute prin oraș,tovul nostru nu a menționat nimic de drepturile și aspirațiile naționale a milioanelor de frați de-ai noștri din Basarabia.

* In numărul din Iunie al ziarului nostru,am anunțat remanierile ce au avut loc în guvernul și organele de vârf, din România. Venim acum și comlectăm lista celor scoși pe linie moartă ori schimbați în poziții minore.In urma sedinței C.C. al P.C.R. din 15 Iunie,Ceaușescu a făcut următoarele schimbări: gen. Ion Ioniță, a fost înlocuit cu col. Ion Coman,ca ministru al Apărării. Paul Niculescu Mizil, a fost înlocuit cu Suzana Gândea,ca ministru al Educației și Invățământului. Paul Niculescu Mizil,a fost numit președinte al Consiliului de coordonare a producției de consum.Gheorghe Cioară,care ocupa postul de prim secretar al comitetului municipal București,a fost dat afară și numit "Vice Prim Ministru".Aldea Militaru,a fost înlocuit de C. Dăscălescu în postul de președinte al Uniunii Naționale a Coperativelor.Col.Ion Coman,care ocupă acum postul de ministru al Apărării,este dat afară din Consiliul de Stat și în locul lui sunt numiți Ion Dincă și Ion Hortopan.Fostul ministru al Apărării,Ion Ioniță,a mai fost făcut membru în comitetul politic executiv.

DIN ZIARELE COMUNISTE

*REVISTA ECONOMICA-a "Consiliului superior al desvoltării economice și sociale", critică în articolul "Utilaje peste plan și totuși pe șantiere ele...lipsesc", restanțele de livrări a diferitelor ministere. In trimestrul I,din anul 1976,peste 80% din totalul restanțelor se localizează la Ministerul Industriei Chimice, Ministerul Industriei Metalurgice,Ministerul Minelor și Petrolului și Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini.Circa 10,000 de tone din aceste restanțe,se datorează Ministerului de Construcție, care nu a livrat șantierelor canditățile planificate.

●

*SCANTEIA-Publică în numărul din 26 Iunie,cuvântarea tovului Ceaușescu,ținută cu ocazia vizitei în Jud. Bihor.Extragem din această cuvântare următoarea frază "In spiritul directivelor congresului al XI-lea vom promova consecvent politica de prietenie cu toate țările socialiste de întărire a unității și colaborării lor considerând că aceasta corespunde intereselor fiecărei țări socialiste,intereselor socialismului în general și tot odată și al cauzei mișcării anti-imperialiste" (Nu se vede și nici nu se poate vedea vre'o urmă de așa zisă indepenfență a tovului nostru.

●

*ROMANIA LITERARA-Publică pe data de 20 Iunie un editorial intitulat "Linia de Perspectivă"de unde se vede nebuloasa în care se învârt scribii partidului... "suntem încă sub impresia amplei rezonanțe a congresului educației politice și al culturii socialiste"(Nu ne mirăm deloc,că muza inspiratoare a marxismului, nu produce decât maculatură de gunoi).

* LUMEA- Citim în acest "săptămânal de politică externă",articolul lui Cornel Pacoste,adjunct ministru al afacerilor externe, despre "Solidaritatea și sprijinul României Socialiste,față de lupta popoarelor africane". Se spune în acest articol că "România a manifestat întotdeauna sentimente de profundă solidaritate și a sprijinit activ sub diferite forme, inclusiv material,lupta popoarelor africane împotriva imperialismului și colonialismului" (Pacostea, nu spune că încă din anul 1970,s'a înființat în România un - Fond de solidaritate și sprijin - a mișcărilor teroriste africane,unde mii și mii de lei,au fost trimiși pentru înarmarea acestor rebeli. La fel, "specialiștii" români au instruit și instruesc încă și astăzi trupele din Angola,Mozambic și Guinea-Bissau).

●

*SCANTEIA-In rubrica - Faptul Divers-scrie că P. Crețu,angajat la una din secțiile întreprinderii forestiere de exploatare și transport din Piatra Neamț,mergea deseori la medic solicitând consultații, tratamente.Mai de fiecare dată, Crețu se alegea cu câte un certificat medical.La un moment dat,"pacientul" i-a venit ideea că ar putea să-și acorde și singur un concediu.Cum? Simplu: a pus mâna pe creion și a făcut ce-a făcut până când și-a prelungit cu mai multe zile un concediu medical. Invățându-se cu nărav, a pus mâna pe creion de mai multe ori, astfel că a beneficiat pe nedrept de un foarte lung concediu "medical". Urmează să apară în fața instanței de judecată.care-i va prescrie,în sfârșit,tratamentul adevărat.

*ROMANIA LIBERA-Scrie că în ancheta făcută în Jud. Tulcea,a constatat următoarele: Sistemul de irigație din comuna Mahmudia, a creiat greutăți cooperativelor din Vale Nucadelor, deoarece n'au consolidat bine anumite porțiuni din canalul principal,care s'a rupt în două porțiuni, de două ori, inundând terenurile agricole.Toate acestea au cauzat cooperativelor însemnate pagube,în parte irecuperabile.(Ancheta continuă mai departe,ca să găsească pe cei vinovați.Natural,că cineva trebue să plătească,căci partidul nu poate greși nici o dată.)

●

*LUCEAFARUL- Săptămânalul din 26 Iunie,scrie de " Prestigiul literaturii române,care se datorește "îndrumărilor și hotărârilor partidului,în anii socialismului". Foarte importantă este, continuă articolul, "ideia expusă de către tovarășul Ceaușescu,cu ocazia celui de al XI-lea congrs al P.C. al R.S.R....ce a ridicat pe o nouă treaptă ansamblul gândirii teoretice la actualul stadiu al desvoltării României,ce trebue să însemne și înseamnă, educație politică și cultură socialistă.(Ce au făcut oare un Eminescu, Alexandri,Goga și Coșbuc,fără sfatul tovului Nikalai?).

●

* INFORMATIA BUCURESTIULUI-Publică pe data de 26 Iunie,un raid anchetă înteprins pe două șantiere bucureștene, despre modul cum se respectă ordinea și disciplina.Gazeta informează că nu au fost amplificate acțiunile cu caracter politic educativ.(Săracii oameni pe lângă munca de rob, trebue să mai înghită și propaganda partidului).

SPORTIVII ROMANI LA JOCURILE OLIMPICE

VASILE DIBA

• VASILE DIBA, CAMPION OLIMPIC şi MEDALIA DE AUR în proba de caiac simplu de 500 m.

Un mare succes pentru V. Diba precum şi PRIMA MEDALIE OLIMPICA DE AUR,cucerită de România,în probele olimpice de caiac.

V.Diba-22 ani,1,83 m. 87 Kg.,este multiplu medaliat al ultimilor două ediţii ale campionatelor mondiale.

A început să practice acest sport cu 4 ani în urmă la Tulcea,sub îndrumarea antrenorului I.Lipalit.

• La Montreal, România a obţinut cel mai mare succes din istoria Jocurilor Olimpice, lucru ce o situează printre primele 10 ţări sportive ale lumii. In clasamentul pe medalii România se situează pe locul 5, iar în clasamentul pe puncte, ocupă locul 6.

Dăm mai jos un tabel comparativ cu rezultatele obţinute la Montreal şi Munchen '72, precum şi câştigătorii medaliilor olimpice.

Tabel comparativ.

		MONTREAL	MUNCHEN
MEDALII	AUR	4	3
	ARGINT	9	6
	BRONZ	14	7
LOC IV		10	4
LOC V		8	8
LOC VI		6	8
TOTAL MEDALII		27	16
TOTAL PUNCTE		179,5	115
CLASAMENTE PE ŢĂRI	pe numar de medalii	V	XIII
	pe număr de puncte	VI	XII

Câştigătorii medaliilor olimpice.

• Medalii de AUR

1) Nadia COMANECI - 3 medalii gimnastică (absolut,bară şi paralele)
2) Vasile DIBA - caiac 500 m.

• Medalii de ARGINT

1) Echipa feminină de gimnastică
2) Teodora UNGUREANU - gimnastică, paralele.
3) Echipa de hanbal masculin
4) Mircea SIMION - box,cat.grea.
5) Simoin CUTOV - box,cat.semi-usoară.
6) Gh.DANILOV-Gh.SIMION- canoe dublu,1,000m.
7) Gh.BERCEANU - lupte greco-romane cat.48 kg.
8) Nicu GINGA - lupte greao-romane cat.53 kg.
9) Stefan RUSU - lupte greco-romane cat.68 kg.

• Medalii de BRONZ

1) Gh.MEGELEA - suliţă
2) Nadia COMANECI - gimnastică sol
3) Vasile DIBA - caiac 1,000m
4) Victor ZILBERMAN- box ca. semimijlocie
5) Alec.NASTAC -box cat. mijlocie
6) Costică DAFINOIU -box cat. semigrea
7) L.SERGHEI-P.MALIHIN - caiace dublu 500m
8) Echipa masculină de sabie
9) Dan GRECU - gimnastică inele
10) Teodora UNGUREANU -gim.bară
11) Stelian MORCOV lupte libere cat.semigrea
12) L.SIMION -lupte libere cat.super- grea
13) Roman CODREANU -lupte greco-romane cat. supergrea
14) Echipajul de schif 4+1 vâsle (fem)

Anca Grigoraş, Gabriela Truşcă, Georgeta Gabor

Componenete ale echipei de GIMNASTICA câştigătoarea MEDALIEI DE ARGINT

Nadia!

CAMPIOANA OLIMPICA ABSOLUTA.

3 Medalii de AUR
(Absolut, Paralele şi Bârnă)

The QUEEN OF GYMNASTICS,

Nadia displays her superb form and control in this most difficult event

• După o evoluţie extraordinară, ovaţionată de publicul de la Forum, Nadia a cucerit titlul de campioană olimpică absolută, precum şi medaliile de aur la paralele şi bârnă.

Evoluţia sa a marcat o nouă etapă în istoria gimnasticii, fiind prima gimnastă din lume care a primit nota maximă 10 !.

Evoluţiile sale la bârnă şi paralele au atins perfecţiunea, situând-o cu o clasă peste restul participantelor.

Iată ce scrie cu acest prilej ziarul "Montreal Matin" : "A fost necesar farmecul unei fete pentru a da dimensiuni noi Jocurilor Olimpice. Aceasta a fost tânăra româncă Nadia Comăneci, în vârstă de 14 ani, care a dat tonul Jocurilor. Acest copil - parcă nu mai mare decât o păpuşă - a cucerit inima lumii prin graţia sa la aparatele de gimnastică. Ea a scris o nouă pagină de istorie în acest sport cu notele de 10 obţinute, atingând parfecţiunea".

Teodora Ungureanu
medalie de argint-inele
medalie de bronz-bârnă

Mariana Constantin
medalie de argint-echipe

• GHEORGHE MEGELEA-Medalia de BRONZ la suliţă.La 22 ani,cu o performanţă de 87,16 m.G.Megelea obţine cel mai mare succes al carierei sale atletice şi totodată PRIMA MEDALIE OLIMPICA A ATLETISMULUI MASCULIN ROMANESC

In anul 1975 el a câştigat titlul de capion mondial universitar,iar cu patru ani în urmă a ocupat locul doi la campionatele europene de juniori de la Duisburg

GHEORGHE MEGELEA

Cuplul Gh. Danilov-Gh.Simionov, medalie de argint -canoe.

• IVAN PATZAICHIN,deţinătorul a două titluri de campion şi unul de vicecampion la precedentele jocuri olimpice şi o mare speranţă a României pentru probele de canoe 500 m şi 1,000 m,a concurat sub aşteptări,nereuşind să cucerească niciun titlu.

SIMION CUŢOV
medalie de argint-box.

ALEC NĂSTAC
medalie de bronz-box

•Echipa de handbal masculin,câştigătoarea medaliei de argint,a pierdut surprinzător meciul final în faţa echipei sovietice.Hndbaliştii români au câştigat de mai multe ori în acest an în faţa echipei sovietice,ultima dată chiar la Montreal,cu câteva zile înaintea începerii turneului.

Considerând finala o formalitate,nu s'au concentrat suficient asupra jocului,sovieticii preluând conducerea pe care au menţinut-o până în final.

Echipa României,care a câştigat de 5 ori titlul mondial,a scăpat marea ocazie de a cucerii şi titlul olimpic.

•Dan Grecu-campionul mondial de gimnastică la inele a avut o comportare sub aşteptări la Montreal,reusind totuşi să cucerească o medalie de bronz.

• Echipa de polo a României a avut o comportare bună la Montreal,reusind să se claseze pe locul IV.

COSTICĂ DAFINOIU
medalie de bronz-box

Ilie Floroiu

•In finala probei de 10,000 m ILIE FLOROIU, concurând peste aşteptări, s'a clasat pe locul 5 cu timpul de 27:59,93,stabilind un nou record naţional.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

Glume

* Care este deosebirea dintre un optimist și un pesimist în România de azi ?.

Pesimistul spune:ne merge atât de rău îcât mai rău nu ne poate merge.

Optimistul însă zice: așteaptă și o să vezi.

* Sti că operațiile de mandule (gâlci) se fac astăzi în România prin nas ?.

De ce ?

Fiincă oamenilor le este frică să-și deschidă gura.

* O învățătoare întreabă elevii:

Cât credeți că este de mare socialismul ?

O elevă se ridică și răspunde:

Un metru și 55 centimetri.

Poți să ne spui cum ai ajuns la această concluzie? întreabă învățătoarea făcând fețe-fețe.

Foarte simplu , răspunde eleva.Tatăl meu este de un metru și 75 centimetri și mereu spune că i-a ajuns socialismul până la grumaz.

* Tratamentul d-tale,doctore, nu și-a făcut efectul.Dorm tot atât de greu ca și înainte.Ceva mai mult:acum nu mai aud nici ceasornicul deșteptător.

Te sfătuesc să te duci la un ceasornicar.Poate că deșteptătorul d-tale nu merge bine.

* Doftana e departe ?

Foarte departe.De exemplu eu am făcut două zile la ducere și trei ani la întoarcere.

* Am mâncat un picior de pui și văd că mi-ai socotit unul întreg.

Să vedeți: la noi așa e obiceiul.

Mare noroc am avut că n'am cerut vițel la tavă.

* Câinele d-tale nu e rău.De ce ai afișat atunci la poartă "Feriți-vă de câine"?

Pentruca să nu-l calce nimeni pe coadă.

* Seceta de anul acesta m'a ruinat.

Sunteți agricultor?

Nu..negustor de umbrele.

Epigrame

* SISTEME

Sistemul capitalist
exploata omul cu banul
iar cel nou,cel comunist
și cu banul și cu..pumnul.

* CULTURA NOUA

In cultura românească
de când cu revoluționarea
cel mai de seamă succes
este...reabilitarea.

* APROPO DE ALIMENTE

Colosală realizare
a comerțului de stat:
"cozile-s"înlocuite
cu "șirul organizat".

Ion CICALA

PE CINE NU-L LASI SA MOARA NU TE LASA SA TRAIESTI

Până când anume,Statele Unite, Canada și Australia,vor hrăni acest monstru care a jurat pe barba lui Karl Marx că ne va îngropa ?......Niciodată,dar absolut niciodată,Rusia,fie c'a fost țaristă și acum e comunistă,n'a respectat obligațiile ce și-a luat.

Ca atare,credem, că ori ce acord economic cu Rusia,este în detrimentul adevăratei demograții.Căci,în timp ce noi le dăm pâinea,ei,ne pun cuțitul în coastă

"MULTUMESC,ACUM MA POT CONCENTRA IN MUNCA MEA IMPORTANTA"

UMOR

Dragă AZORICA,

Profitând de ocazia că prietenul nostru Lăbuș, care a fost "promovat" director general în Ministerul Comerțului Exterior, pleacă în Hong-Kong să perfecteze încheierea unui contract pe 5 ani prin care noi le vindem rogojini iar ei ne vând aparatură electronică, îți trimit răspunsul la scrisoarea ta de luna trecută. Trebuie să știi că abia de câteva zile am primit-o fiindcă probabil a pus laba pe ea cine nu trebuia. De altfel se și observă că cineva și-a băgat coada fiindcă pe plic se văd urme de ghiare și a fost relipit cu un clei ordinar de cismărie. Aici nici clei nu mai găsești ca lumea, iar "guma-arabică" a dispărut de prin prăvălii, deși javrele din guvernul nostru se pupă-n bot toată ziua ca turbații ăia de câini arabi pe care-i sprijină și la ONU pentru rezolvarea problemei palestiniene. Păi de asta ne arde nouă, să rezolvăm problemele arabilor, de care nici măcar n-am auzit decât din "El Zorab" și "1001 de nopți". Parcă n-am avea noi destule probleme ale noastre. Că ba nu e ceapă, ba nu se găsesc cartofi, ba dispare zahărul, ba uleiul, iar de care nici să nu mai vorbim, trebuie să stai de la 3 dimineața la coadă pentru niște pielițe, zgârciuri sau ciolane afumate. E drept că "mulțumită politicii înțelepte a partidului", la coadă ai posibilitatea să te culturalizezi și să-ți ridici nivelul politico - ideologic, informându-te de la unul, de la altul ce mai este nou prin lume, ce s'a mai spus la "Europa Liberă", că din ziarele noastre după cum bine știi, nu poți afla decât ce angajamente și-au luat colectivele de muncă, ce excursii-"vizite de lucru", a mai făcut dulăul cel mare cu cățeaua și corciturile lor, care este tema săptămânală la invățămantul ideobitologic de partid și alte asemenea probleme interne arzătoare "la ordinea zilei" care ni se tot latră de 32 de ani și pe care am ajuns să le știm pe dinafară. Câteodată te mai și distrezi la coadă că se spun bancuri cu olteni sau cu Nae, că țigani nu mai avem (au ajuns intelectuali și acum plagiindu-i pe Gimi Zamfirescu și Petre Belu scriu despre "Groapa" în care au deschis ochii), iar evreii au plecat aproape toți întrun oraș mare din Israel care se numește New-York. Alaltăeri noapte la rând la măcelărie, un foxterier bătrân și mucălit i-a zis unei cățelușe pudell de langă el: - "Știi matale care este deosebirea dintre o coadă de vacă și coada asta la care stăm noi?". - "Nu," a răspuns cățelușa - "Deosebirea este, a continuat foxterierul, că o coadă de vacă are mai multă carne decât o să apucăm noi!". Au râs cu toții câinește de glumă. Insă o jigodie de ogar rusesc din spate îi zice glumețului : "Dar dumneata știi ce deosebire este între ceasul de pe turnul bisericii și dumneata?" - "Nu răspunse foxterierul." - Ceasul acela merge singur, pe când dumneta mergi cu mine! " Și l-a și luat cu ghilțul de gât. Să vezi ce-o să se mai distreze acum, că de atâta râs o să-i cadă și vreun canin, doi și pe deasupra o să stea " ascuns la umbră", până s-o îndura dulăul cel mare să dea vre-un decret de grațiere. Poate când se va încorona, că sceptru are, în palatul regal s-a mutat, vara stă la Peleș, ce mai, doar tichie de mărgăritar, pardon adică coroană, îi mai lipsește. Cred că ar arăta ca un câine cu oala-n cap, mai dihai ca atunci când câinele ăla "șahist" din Persia i-a pus pe cap toca universitară. Iți scriu azi fiindă este Duminică și am timp mai mult că n-am fost la fabrică, am fost însă la muncă voluntară dar numai de la 8 până la 2. Acum stau și mă odihnesc că am avut o săptămână ă foarte încărcată. In afară de orele de muncă, luni am avut ședință de sindicat în care s-a lătrat numai despre "mobilizarea tuturor forțelor pentru realizarea și depășirea planului". Marți am avut adunare de partid, pe ordinea de zi fiind îndeplinirea angajamentelorluate în cinstea "Zilei minerului" și sancționarea celor care au lipsit de la ultima demonstrație și n-a avut cine să ducă tablourile. Miercuri am avut seminar la învățământul politic pe tema: "Să ne însușim documentele Congresului al XI-lea al P.C.R". Joi n-am avut nimic că ne-a dus la aeroport să întâmpinăm cu dragoste și entuziasm un buldog negru din Angola care a venit în cadrul internaționalismului proletar să ne ia nouă ciolanele de la bot. Vineri eu am făcut de securitate, adică ofițer de serviciu la magazia cu cuie și sârma ghimpată să nu vină vreun spion de dincolo sau de . . . dincoace, să o fotografieze sau doamne ferește să o arunce în aer, că ne-am ars, nu mai primim repartiție pentru cuie și sârmă decât în cincinalul viitor. Sâmbătă s-a dat spectacolul brigăzii noastre artistice de agitație cu titlul: "Să muncim, să trăim, să ne distrăm în chip comunist ". Sala clubului "Octombrie Roșu" a fost arhiplină, că s-a făcut mobilizarea din timp pe bază de semnătură pe tabele în 3 exemplare, iar absenții s-au dat pe listă de către organizatorul de grupă sindicală la serviciul de cadre pentru a fi avuți în vedere la acordarea calificativelor profesionale pentru avansare (de care s-au lins pe bot!) S-a adunat o sumă frumoasă deși biletele costau numai câte 5 lei care se vor reține automat de pe statul de salarii la prima chenzină. Din încasări se vor achita abonamentele trimestriale la publicațiile pentru colecțiile de la „colțul roșu" ca: "Viața de partid ", " Carnetul Agitatorului ", " Tânărul Leninist", precum și la "Never Weg" și " Elbre" să se vadă că la noi minoritățile naționale au drepturi egale în privința educației comuniste. Eu am avut mare succes cu poezia "Partidul mi-e părinte" de poeta comunistă Maria Banuș (ai cărei amândoi fii au cerut recent azil politic în Franța), dar am provocat discuții în familie, că tata până acasă a tot mârâit și i-a reproșat mamei: "Vezi, daia-i atât de roșcat, am bănuit eu că nu-i al meu!" La televizor se transmite acum "Spartachiada de vară a cățellor de la sate" pe toate amândouă canalele și când mă gândesc că tu te uiți la Olimpiada de la Montreal care se transmite la voi direct și pe deasupra și în culori, văd numai roșu în fața ochilor. Săptămâna viitoare o iau de la capăt. Luni după terminarea programului avem 2 ore de instrucție militară în cadrul Gărzilor Patriotice și apoi încă vreo 3 ore să curățăm armementul din dotare adică rablele alea de puști Z.B. 24, cu care s-a luptat bunicul la Mărășesti. Marți, avem concursul. " Iubiți cartea" la care prezint și eu recenziile a două cărți pe care le-am citit de la biblioteca sindicală: "Folosirea prefabricatelor la construcția cotețelor supraetajate" și " întreținerea ascensoarelor cu ungere automată". Cred că îi fac praf cu ele și câștig insigna de "Fruntaș în munca cu cartea". Miercuri, scăpăm ușor că avem instructajul lunar de protecția muncii care "este splendidă dar lipsește cu desăvârșire", vorba unui câine din regimul celălalt care dacă ar trăi azi în societatea noastră socialistă multilateral dezvoltată, ar avea atâtea subiecte pentru schițe și comedii că ar umple mai mult de 48 de volume (cât "opera" jigodiei de Lenin). Ne adunăm, semnăm fișele de instructaj pentruca în caz de accident ștabii să fie acoperiți și apoi ne fofilăm câte unul pe lângă gard ca să nu ne vadă secretarul de partid că am scăpat așa de repede. Este drept însă că în întreprinderea noastră nici nu prea sunt accidente de muncă, cel mult 2-3 pe săptămână, când câte un cățelandru venit din școala profesională unde mai mult a făcut smotru și a adunat fier vechi decât să învețe meserie, își prinde ba o labă, ba coada , ba urechea în câte utilaj cumpărat din occident și la care nu știe nimeni cum se umblă deoarece instrucțiunile au fost oprite la cenzură să se vadă dacă nu conțin propagandă subversivă împotriva orânduirii socialiste de stat. Joi, avem A.L.A., adică instructaj pentru Apărarea Locală Anti-aeriană la care vine un dulău de colonel gras ca un gestionar de aprozar, de deabia-l cuprinde centironul și care ne învață că atunci când vedem explozia bombei atomice, să ne îmbrăcăm repede cu pelerina de plastic, să ne încălțăm cu cisme de cauciuc și apoi să ne culcăm cu picioarele înainte (ca pe năsălie) cu fața la pământ. Cine mai apucă să vadă! Vineri avem o adunare la "Casa prieteniei româno-sovietice" (căreia nu i se mai zice A.R.L.U.S. deoarece mulți îi ziceau Asociația pentru Ruperea Legăturilor cu Uniunea Sovietică!) Sâmbătă, va fi festivitatea înmânării întreprinderii noastre a drapelului de "Fruntașă în producția pe ramură" cu care ocazie celor ce și-au rupt oasele mai tare li se va strânge laba și li se va da câte o medalie din tinichea roșie cu inscripția "Evidențiat în întrecerea socialistă" iar șefilor ciolane grase - "prime de producție". După adunarea festivă, vom fi anunțați solemn unde am fost repartizați de către Comitetul orășenesc de partid să facem muncă voluntară a doua zi, duminică . Și uite așa săptămânile trec dar comuniștii rămân, spre disperarea noastră! Dragă Azorică deși știi că și eu sunt "membru", crede-mă că la fel ca majoritatea de la noi m-am săturat de toate astea ca. . . câinele de mere acre.

Închei scrisoarea mea,cu speranța că o să ne vedem cât de curând căci dacă apuc să plec cu O.N.T. - ul în Yugoslavia, fac și eu ca fostul nostru director-ilegalist din " vechea gardă" - care nu s-a mai oprit până în Australia.

Cu cele mai câinești sentimente al tău prieten.

GRIVEI

Pentru conformitate
Av.Cornel Dumitrecu

Actualitatea internațională

RĂSPÂNDIREA PERICOLULUI ATOMIC

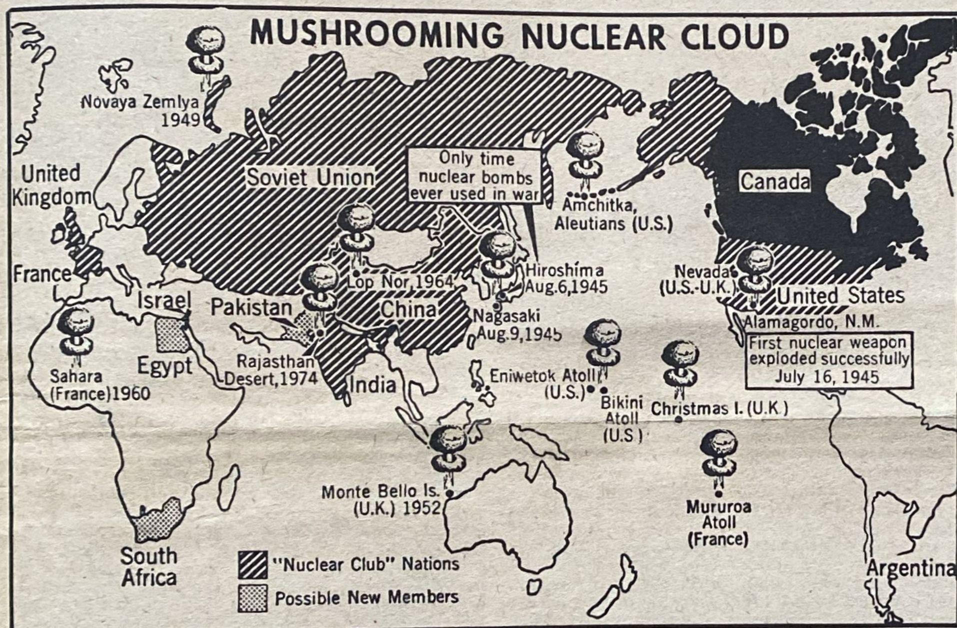
Experiențele din anul 1938 cu meso-thorium a dus după cum știm la inevitabila bombă atomic.Intrebuințând energia degajată prin ruperea "atomului"-cea mai minusculă părticică a unui element chimic,ce există singur sau în combinație.

Statele Unite,a fost prima țară din lume care a perfecționat și explodat bomba atomică în anul 1945.Rusia a început construirea bombei atomice încă din anul 1942, dar nu a reușit să producă reacția continuă(chain reaction) decât tocmai în 1945.Se știe că patentul pentru fusiunea atomului,care a dus la fabricarea bombei H.,a fost înregistrat în Statele Unite în luna Mai 1946.După aceste două țări,Anglia,Franța,China și recent India,au explodat și experimentat diferite mecanisme atomice.

Astăzi așa zisul "Club Atomic" este format din șase țări: USA,URSS,ANGLIA,FRANTA,CHINA și INDIA,cu toate că tehnologia atomică este cunoscută și întrebuințată de încă 15 țări.

In jurul anului 1960 începe la Geneva primele discuții asupra controlului răspândirii armelor atomice,care rezultă cu formarea și semnarea unui tratat cunoscut sub numele de "Non Proliferation Treaty",ori pe scurt NPT. Sub auspiciile Națiunilor Unite,în anul 1957,se formează "Agenția Internațională a Energiei Atomice",cunoscută cu inițialele I.A.E.A.,care propune să controleze și să inspecteze indtalațiile atomice din lume,pentru a îndeplini anumite condiții de siguranță

In urma exploziei din 18 Mai 1974,a bombei atomice de către India,țările capabile să transmită tehnologia atomică, după mulți ani de deliberare,se grăbesc să semneze în luna Ianuarie anul acesta,la Londra,un tratat care obligă pe cele șapte țări semnatare; USA,URSS,ANGLIA, W.GERMANIA,FRANTA,JAPONIA,și CANADA, ca atunci când transmit ori construesc instalații atomice în diferite țări,să fie asigurate că aceste țări,care primesc tehnologia atomică pentru scopuri pașnice,nu o va întrebuința să producă bomba atomică.Pentru acest lucru,ele trebuiesc să fie oprite de a extrage "plutonium" din așa zisa "cenușă" produsă de reactorii atomici.

DILEMA ATOMICĂ

Sunt oare justificate țările care posed tehnologia atomică,de a o împărții cu celelalte țări din lume?

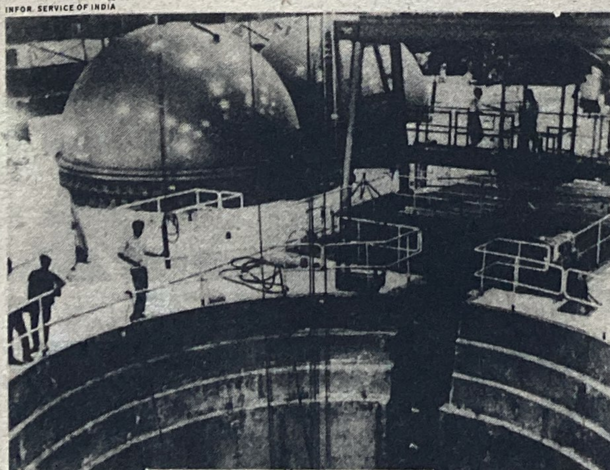
Ori pur și simplu,profitul făcut prin aceste târguri nu poate fi neglijat cu toate obligațiile și angajamentele luate. Acordul semnat la Londra în Ianuarie anul acesta nu a dus la rezultate pozitive.Iar după statisticile oficiale,se știe că în anul 1974,au existat 170 de reactori atomici și se prezice că până'n anul 2000 numărul reactorilor atomici se vor mări cu încă 223. Un total deci de 393.Aceste figuri nu includ diferitele instalatii necesare prelucrării materialului atomic,cât și cel al recuperării plutoniului, etc.

Presupunând că acești reactori vor fi întrebuințați numai pentru scopuri pașnice,o mare canditate de plutonium va exista la dispoziție în anul 2000,ca să producă cel puțin 3000 de bombe atomice. Dacă luăm ca exemplu Argentina,cu capacitatea ce o are de a produce șapte tone de plutonium în o perioadă de zece ani,ea va fi capabilă să producă în anul 2000 cel puțin 132 de bombe atomice.

Aceste date nu înspăimântă însă pe nimeni,căci fiecare țară cu capacitatea de a vinde tehnologia atomică, este astăzi în concurență una cu alta. Franța a încheiat recent un acord cu Africa de Sud,pentru două instalări atomice în valoare de 1 bilion de dolari.Germania de Vest,a făcut deasemenea un contract cu Brazilia în valoare de 5 bilioane și altul cu Iranul,în valoare de 7 bilioane de dolari.Canada a vândut Indiei reactorul atomic care a ajutat acesteia să producă bomba atomică.Tot Canada a dat Pakistanului un reactor de tip Kanupp și Taiwanului un reactor de tip NRX, similar cu cel din Ontario de pe râul Chalk.Canada negociază în momentul de față cu Sud Corea de a vinde un reactor atomic,în timp ce Sud Corea,este gata să cumpere o fabrică din Franța de recuperare a plutoniului, care îi va permite foarte ușor de a developa bomba atomică.Nu mai târziu decât în luna Iunie,Franța a acceptat să vândă col.Qaddafi al Libiei,un reactor atomic și Pakistanului o fabrică de recuperarea a plutoniului.

Considerând înarmarea rapidă a țărilor din așa zisa "a treia lume",putem spune;că dacă India are bomba atomică Pakistanul trebuie să o aibă și el. Iranul o va avea,Irakul vrea să o aibă.Israielul o are,Egiptul trebuie să o aibă și la fel și Siria.Această reacție privită prin prisma politică,pare normală,dar dilema atomică rămâne, căci cine va putea opri aceste țări să nu întrebuințeze,fie pentru apărare sau ofensivă,bomba atomică.

INFOR. SERVICE OF INDIA

Stațiunea Nucleară din Tarapur-India
Cu un astfel de reactor,India a reușit să producă bomba atomică

CHINA

• PEKING-5 Iulie.Ziarele din Peking nu au scăpat ocazia de a arăta acum o săptămână de zile,cu ocazia aniversării partidului comunist Chinez,că partidele comuniste din Sud Asia,sunt total legat și atașate de China.

Contrar atitudinelor de independență,a unor partide comuniste din Europa,față de Moscova,felicitările și telegramele trimise Pekingului,sunt aproape identice.

In ele se scrie "că principiile lui Marx,Lenin și Mao Tse-thung,stau la baza ideologiei partidelor comuniste" din Indonesia,Malaiesia,Burma,Thailand . Laos ,Vietnam și Cambodia.

▪▪

FRANTA

• PARIS-19 Iulie.Ziarul "Paris Math",într'un documentat articol,expune activitățile de spionaj a Uniunii Sovietice,din Franța. După statisticile ziarlui,la ora actuală,se găsesc în Franța,circa 20,000 de agenți care lucrează pentru KGB-ul Sovietic.

Majoritatea corpurilor diplomatice a țărilor din Europa de Est,sunt considerați agenți. De notat este,că articolul menționează,că din cei 37 de diplomați și 31 de funcționari ai ambasadei române,un număr de 27,sunt considerați agenți ai spionajului sovietic.

▪▪

FRANTA

• PARIS-26 Iulie.Violonistul Radu Gheorghe,care făcea parte din Orchestra Simfonică Radioteleviziunii din București, a cerut azil politic. El se găsea în Franța cu ocazia unui concert, dat de această orchestră.

Din informațiile primite, bagajele violonistului Radu Gheorghe,au fost aduse la plecare la avion,dar omul reusise să scape de securiștii atașați grupului venit în Franța,cu Orchestra Simfonică din București.

▪▪

GERMANIA DE VEST

• KARSRUHE-1 August. Incă doi spioni arestați în Germania de Vest.Un belgian și un german,au fost prinși furând secretele noului avion tip "Tornado", ce se construește în Germania,pentru forțele NATO-lui.Planurile anumitor părți al acestui nou avion de luptă,au fost extrase din computerile fabricei Messershmitt-Boelkow-Blohn, aflate în Munchen.

BelgianulValeria Kuzniak,de 32 de ani și germanul Manfred Knuefelmann,de 36 de ani,urmau să vândă aceste planuri,unui agent din Europa de Est,pentru suma de 8 milioane de dolari.Noul avion,ce se construește în Germania,este progamat să fie gata în anul 1980 și va fi folosit de Anglia,Italia și Germania de Vest.

▪▪

SUEDIA

• STOCHOLM - 8 August.Ziarul "The Observer" din Anglia,descrie cu amănunte drama doamnei Irina Curelaru în vârstă de 40 de ani,doctor în Fizica-Atomică,care încă din 1974 a cerut azil politic în Suedia și de atunci se zbate ca să-și poată aduce familia din România.Este vorba de soțul,Dr.Ion Curelaru și copiii Ion,de 7 ani,Maria Ana,de 9 ani.

Din articol,citim că D-na Irina Curelaru,a fost condamnată în contumacie în țară,la 6 ani închisoare și o amendă de 18,000 lire sterline,drept despăgubire față de statul român.Irina Curelaru,a lucrat și la Institutul Nuclear din Dubna (U.R.S.S.), și cunoaște multe secrete al acestui institut.După cum știm, soțul d-nei Irina Curelaru,a fost dat afară din serviciu și se găsește astăzi,muritor de foame,neputând pleca din România.

▪▪

CANADA

• OTTAWA- 17 August. Presa canadiană transmite știrea că Primul Ministru al Canadei,Pierre Trudeau, fiind în vacanță în Marea Adriatică,s'a întâlnit la Dubrovnik-Iugoslavia,cu Primul Ministru al Iugoslaviei,Dzemal Bijedic.

Agenția de presă Tanjug,comentează că întâlnirea a ajutat la închegarea relațiilor dintre Canada și Iugoslavia.Au fost discutate cu această ocazie și situația politică internațională.

CRONICA VREMII

SĂPTĂMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE

După eșecul revoluției ungare din 1956, în care pasivitatea Guvernului Statelor Unite a dat posbilitatea armatei roșii să curme într'o baie de sânge revoluția să ucidă mișelește pe conducători și să deporteze în Siberia zeci de mii de unguri, impunând asupra Ungariei din nou dictatura stalinistă dirijată dela Moscova; opinia publică americană a fost frământată întrebându-se ce poate face? In realitate începea un nou capitol în politica externă americană, pe de o parte pe plan internațional trebuia să înfrunte imperialismul sovietic; iar pe de altă, pe plan intern trebuia să țină trează ideia de dreptul la libertate a altor popoare și în special al popoarelor din Centrul și Răsăritul Europei. Așa s'a născut ideia proclamării " Săptămânilor Națiunilor Captive".

In Iulie 1959 Congresul Statelor Unite cu unanimitate de voturi votează Legea Publică 86-90 prin care "autorizează Președintele Statelor Unite să publice în fiecare an o proclamație; dedicând cea de a treia săptămână din luna Iulie, în fiecare an; până când libertatea și independența tuturor popoarelor captive din lume, vor fi realități".

In expunerea de motive a legii se arată că..." țaria Statelor Unite ale Americei se bazează în bună parte pe faptul că a reușit să practice un proces democratic de guvernare, creind o armonioasă unitate națională și o societate a oamenilor liberi". Legea subliniază că..." începând din anul 1917 politica comunismului rusesc, imperialistă și agresivă a creat un vast imperiu care pune în pericol securitatea Statelor Unite și a tuturor popoarelor din lume"... deasemenea că..." aceasta a distrus independența și a subjugat statele " vecine Rusiei, între care și România. Pentru a ține trează ideia de libertate se dă posibilitatea americanilor să se dedice cel puțin odată pe an ideii de libertate și independență pentru popoarele captive imperialismului comunist, arătând întregii lumii suferințele și opresiunea ce o îndură popoarele din subjugarea comunistă.

Timp de 17 ani, cinci președinți ai Statelor Unite au promulgat 17 proclamații, bazate pe legea votată în anul 1959. Proclamația din anul acesta, semnată de Președintele Gerald R. Ford la 2 Iulie, reafirmă că " principiile și politica Americană sunt, sprijinind aspirațiile la libertate și independență și libera determinare a tuturor popoarelor".

In acelaș timp în fiecare an, la stăruința conducătorilor grupurilor etnice, Guvernatorilor unor State și Primarii multor municipii și orașe din Statele Unite; au emis la rândul lor proclamații, îndemând lumea să comemoreze, prin manifestatii potrivite și să-și arate dragostea pentru dreptul la libertate a fraților lor ce trăesc sub teroarea imperialismului moscovit.

Intre alții Guvernatorul Statului Illinois Dan Walker, în proclamația sa reamintește Americanilor că acum două sute de ani strămoșii lor au asigurat acestei țări libertatea și independența, după care jinduesc milioane de oameni. Primarul orașului Chicago John J. Daley la rândul său a emis o altă proclamație. Primarul muncipiului New York Abraham Beam a citit proclamația sa la o mare întrunire ce s'a ținut la picioarele Statuii Libertății din New York, la 11 Iulie, 1976. Reprezentantul Munipiului Los Angeles, California a citit proclamația la o întrunire ce s'a ținut în ziua de 17 Iulie, 1976, în fața Pieții "County Mall" din Los Angeles.

NEW YORK

Intre manifestațiile din anul acesta cea mai reușită a fost aceia din ziua de 11 Iulie 1976, în New York. După liturghia solemnă dela: " St. Patrick Cathedral, " lumea s'a deplasat pe "Insula Libertății", unde a avut loc întrunirea, la care au participat câteva mii de oameni. Primarul Municipiului New York, dupăce a citit proclamația a spus... " Nu vom uita niciodată națiunile captive și dacă câteodată Guvernul din Washington procedează ca și când ele n'ar exista, muncitorimea americană, o mare parte din Congres, Primăria Muncipiului New York, cu Statuia Libertății sunt aci ca să reamintească lumii, că Americanii nu au pace, până când toate popoarele au guverne liber alese de ele". Senatorul James Buckley (Republican din Statul New York) a spus ... "Declarăm aici că nu ne vom lăsa amăgiți de iluziile detentei. Respingem ca imorală și suicidală orice politică care caută să cumpere pacea, plătind ca preț libertatea altor popoare". (The New York Times, 12 Iulie 1976). Au mai ținut cuvântări, un reprezentant al marelui sindicat muncitoresc AFL-CIO, un reprezentantă al organizației "Adunarea Națiunilor Europene Captive, " profesorul Lev Dobrinaski, fruntaș ucrainian și alții. Un bogat program de cântece și jocuri naționale a fost prezentant de grupuri de ucrainieni, lituanieni, letoni, polonezi și alții.

LOS ANGELOS CHICAGO

Rugăciuni speciale s'au rostit in toate bisericile din Statele Unite. invocând îndurarea lui Dumnezeu, pentru libertatea popoarelor captive. Rugăciunile au fost însoțite de explicații asupra modului cum au căzut în robia comunistă popoarele din Răsăritul Europei.

In unele comunități preoți dela diferite congregații religioase au servit împreună, în rugăciuni și servicii speciale, dedicate popoarelor captive. Așa preoții din Los Angeles au servit împreună la un serviciu special din Catedrala catolică " Sfântu Sacrament" din Hollywood, în seara zilei de 24 Iulie 1976.

Presa locală, radio și televiziunea s'au ocupat de manifestațiile din diferite comunități, în măsura în care organizatorii lor, au făcut din vreme diligențele necesare. In afară de New York, Chicago, și Los Angeles, stația de TV A.B.C. a transmis un reportaj și fotografii dela manifestații ce s'a ținut în ziua de 11 și 17 Iulie. In felul acesta milioane de americani și-au reamintit de popoarele captive și de cruzimea regimurilor comuniste impuse de Rusia Sovietică asupra lor.

CONGRESUL STATELOR UNITE

Intocmai ca în fiecare an și anul acesta timp de o săptămână, începând dela 25 Iulie 1976, Congresul Statelor Unite a avut pe ordinea de zi "Săptămâna Națiunilor Captive". Cu aceasta ocazie au vorbit senatori și deputați și au făcut declarații următorii:

Senatori:
Roman Hruska (R. - Neb.) Edward M. Kennedy (D. -Mass); Charles H. Percy (R. -Ill); William Proxmire (D. -Wisc.); Adlai E. Stevenson (D. -Ill);

și următorii Membri ai Camerei Reprezentanților:
Bella Abzug (D. -N.Y.): Joseph P. Addaboo (D.-N.Y.); Frank Annuzio (D. -Ill); Bill Archer (R. -Tx.); Alphonso Bell (R. -Calif.); Mario Biaggi (D. -N.Y.); James J. Blanchard (D. -Mich.); William S. Bromfield (R. -Mich.); Delvin (Del) Morgan Clawson (R. -Calif.); James C. Cleveland (R. -N.H.); Silvio O. Conte (R. -Mass.); Barber B. Conable (R. -N.Y.) Lawrence Coughlin (R. -Pa.) John D. Dingel (D. -Mich); Edward J. Derwinski (R.-Ill) James J. Delaney (D'-N.Y.) Christopher J. Dodd (D. -Conn.); Hamilton Fish, Jr. (R. -N.Y.)

Deputatul Rhodes între altele a arătat că... "popoarele captive și descendenții și rudeniile lor ce trăesc aici, n'au abandonat visul că într'o zi libertatea și dreptul de a avea guverne alese de ele acolo " subliniind " Săptămâna Națiunilor Captive este cel mai potrivit mijloc de a susține atât încrederea că se vor realiza, cât și speranța tare în aceasta".

In cei mai tari termeni a fost denunțat acordul dela Helsinki, cerându-se ca "Statele Unite să afirme dreptul la libera determinare a popoarelor din Răsăritul Europei, să insiste ca Uniunea Sovietică și sateliții ei să respecte obligațiile ce și-au luat în acordul dela Helsinki, să preseze pentru ridicarea barierelor de comunicații și liberalizarea emigrărilor și a vizelor de turism"

Citind paginile din "Congressional Record" care cuprind declarațiile și desbaterile din cursul "Saptămânii Națiunilor Captive "; îți întărești convingerea, că în ciuda politicei de destindere, de acalmie și nepăsare, poporul american cunoaşte și este preocupat de soarta popoarelor captive. Din păcate noi fii acestor popoare, care am reușit să scăpăm din robia comunistă, foarte de multe ori ne abatem dela datoria noastră de conștiință a fi și ramâne emisarii pentru libertate ai poporului Român. De cele mai multe ori uităm că politica externă americană, este formată de poporul american, de opinia publică americană și că noi putem fi parte din acestea. Ca atare avem datoria supremă să ajutăm prin munca și banul nostru la lupta pentru libertate a poporului român. Să stăm uniți în jurul organizațiilor noastre, a oamenilor care conduc aceste organizații, pentrucă prin ele și cu ei împreună, putem grăbi libertatea poporului român.

Los Angeles, 10 August 1976

Miron Butariu

DOVADA DE NEDESMINTIT

In primul număr al ziarului nostru, am publicat în această rubrică și sub titlui "AM UCIS 5000 DE PERSOANE" declarațiile făcute de un soldat al armatei roșii cambodiene, care a reușit să ajungă în lumea liberă, făcute presei franceze, în care spunea că: "el personal, a ucis cu târnăcopul cinci mii de persoane, bărbați, femei și copii".

Cum, probabil, unii dintre cititorii ziarului nostru, s'au îndoit a da crezare unei asemenea abominabile crime, reproducem mai jos un document fotografic publicat în buletinul lunar " THE VOICE OF THE MARTYRS" redactat de pastorul Richard Wurmbrand, în luna Iulie.

Fotografia alăturată vorbește dela sine, ce anume se poate întâmpla într'o țară în care comuniștii ajung la putere.

NOTE SI COMENTARII

PORTUGALIA SALVATA

In alegerile dela sfârșitul lunei Iunie în Portugalia, bunul simț și patriotismul poporului a pus frâu haosului comunist ce-a dominat țara timp de aproape doi ani, prin alegerea Generalului Antonio Ramalho Eanes, care, sprijinit de cele trei mari partide de centru: Socialist, Popular Democrat și Social Democrat, a obținut 61% din totalul voturilor.

In cuvântarea sa, noul Președinte ales a spus printre altele:

"N'am cerut această putere și nici președinția. Mandatul ce mi-a fost încredințat este un mandat al poporului pentru democrație și ordine. Ca atare, nu se va permite nici o formă de insurecție indiferent din ce parte ar veni. Pentru păstrarea ordinei și democrației în Portugalia, dacă va fi nevoie, eu însumi voi pune mâna pe armă"...

Frumoase și înțelepte cuvinte.

Luni 28 Iunie, Portugalia a reintrat în rândul țărilor democrate.

ROMA ROSIE

Spre deosebire de Portugalia, alegerile generale din Italia au fost o adevărată catastrofă pentru lumea liberă democrată datorită câștigurilor înregistrate de partidul comunist atât în Parlamaent cât și în conducerile locale ale celor mai mari orașe. Astfel, Roma însăși a devenit din Cetatea Sfântă, o cetate roșie, în mijlocul căreia, izolat, Vaticanul rămâne ultimul stâlp de rezistență împotriva celor fără de Dumnezeu. Toată lupta dusă de Biserica Catolică înainte și în timpul alegerilor, de a evita ajungerea la putere a comuniștilor, n'a dat nici pe departe roadele dorite și așteptate.

Care va fi soarta Italiei în următorii zece ani?

Experții politici americani, analizând noua situație creată în Europa de căștigurile majore ale partidului comunist italian, într'un studiu analitic din " U.S. NEWS & WORLD REPORT" (6 August, 1976), sunt de părerea că: "Interesul național va domina, dacă sunt sau nu comuniști în guvern. NATO nu se va desintegra în măsura de a fi exploatat de țările pactului dela Varșovia. Inclinăm a crede că comuniștii din Europa de Vest - de exemplu în guvernul italian - vor căuta o oarecare înțelegere cu Vestul, cu Statele Unite în particular, ca o măsură împotriva oricărei amenințări din partea Sovietelor de a le invada țara"...

Dea Domnul ca acest optimism să nu fie doar o orbire a experților politici americani, știut fiind că ei s'au mai înșelat în judecățile lor în trecut pe tema comunistă.

Viitorul, mai apropiat sau mai îndepărtat, va lămuri această enigmă. S'ar putea însă ca atunci să fie prea târziu.

Până atunci însă, noi rămânem nespus de sceptici pe această temă, amintindu-ne de un proverb latin pe care-l parafrazăm spre a fi mai aproape de istoria zilelor noastre: " NE TEMEM DE COMUNIȘTI, CHIAR CÂND NE ADUC DARURI".

TULBURARILE DE LA RADOM

Când muncitorii uzinelor de tractoare din Radom s'au revoltat pe data de 25 Iunie, împotriva guvernului, ce vroia să ridice prețurile la o serie de alimente, acesta, s'a văzut obligat să cedeze. Se știe însă că până astăzi au fost condamnați cel puți 53 de muncitori, pe diverse perioade, iar un număr de 17, sunt judecați în momentul de față. Acuzația adusă acestor oameni, este că au provocat dezordine și pagube avutului și statului.